SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època **PERIÒDIC GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT

Acabat de maquetar al Maig del 2013 - Núm.360

1 DE MAIG UNITARI

FOTO: Guye.

Impugnació del Conveni Col.lectiu del Taxi de Barcelona Pàg. 3

¿Quién es el ni-ni hoy? Pàg. 14

Editorial

SUMARI

La batalla de las ideas

Secretariat Permanent del Comité Regional de Catalunya i Balears.

Treinta y seis es una cifra más que curiosa en la vida social y política de las Españas. En 1936 empezó lo que para las clases populares se le llamó Revolución, mientras que para otros fue un Alzamiento Nacional fruto al fin y al cabo de un golpe de estado fracasado. Treinta y seis fueron los años que el dictador nacionalcatólico, Francisco Franco condujo los quehaceres de España como jefe del Estado. Treinta y seis son los años entre la aprobación de la Constitución Española que permitió de forma fehaciente el inicio del ingreso del Estado Español en la antigua Comunidad Económica Europea. Treinta y seis son los años que hay entre 2013 y 1977, fecha donde izquierda y derecha firmaron la defunción del movimiento obrero: los Pactos de la Moncloa. No hay que olvidar que a resultas de ella, y tras una manifestación convocada en Barcelona por esta central sindical, sucedió el tristemente conocido como Caso Scala. Esos Pactos significaron la muerte de la CNT, por su lado más contundente como por su lado más sindical. Treinta y seis años después se ha empezado a levantar cabeza.

Profecías al margen, es evidente que los cambios y las radicalidad de las posiciones sociales e ideológicas están rompiendo el espacio central de la política. Los diferentes ejes que componen la sociedad y política catalana se están radicalizando, dejando de lado el "consenso" tanto social como nacional. De ello, las primeras víctimas están siendo las posiciones de partidos como el PSC o de coaliciones como CiU.

A todo ello, partidos como el Popular, el cual está haciendo un viraje a la derecha, no parece que les permita canalizar una supuesta centralidad de la cual hacían gala no hace tanto tiempo. Aspectos como la aprobación de lo que es uno de los mayores ataques a la inteligencia como la realizada por el Parlamento de Aragón, con la creación de una nueva "lengua": la Lengua Aragonesa Propia del Area Oriental, junto a los silogismos para no actualizar pensiones o sueldos con expresiones como la "desindexación del IPC" son ejemplos claros de una burla creciente al conjunto de unos súbditos que parece que cada vez se creen menos las historias y brotes verdes de una casta política que está podrida hasta los tuétanos.

La izquierda no parece que esté mucho mejor. El 1 de mayo se ha convertido para algunos en la fiesta del trabajo, y los trabajadores nos hemos transformado en ciudadanos, como decía el líder de la principal central sindical, don Ignacio Fernández Toxo en la pasada Huelga General. Se nos llama ciudadanos que estamos bajo el imperio de la ley. Una ley que por lo que se ve no acaba de ser igual para todos. El último escándalo (por llamarlo de alguna manera) es el de la desimputación de la infanta Cristina de Borbón. Su esposo, el Duque de Palma sigue en una peligrosa carrera hacia el abismo judicial que muy probablemente terminará con el indulto del gobierno de turno.

Silogismos e imputados a parte, la tasa de paro en Catalunya llega casi al 25% en el primer trimestre. A ello cabe sumar, como cada vez más familias no disponen de ingreso alguno, provocando un incremento espectacular de la pobreza, la migración forzada a países como Alemania, donde en ciudades como Berlín ya aparecen pintadas contra los inmigrantes españoles (¿habrá algún votante de Plataforma per Catalunya o España2000 entre esos emigrantes?).

La estrategia encabezada por Alemania, fundamentada en un rigor presupuestario de nefastas consecuencias para las clases populares y trabajadoras del sur (y no tan sur) de la Unión se fundamenta en el supuesto miedo histérico de las élites alemanas a la inflación. Paralelamente, parece ser que un simple estudiante de doctorado ha desmontado un estudio económico que permitía justificar esta política de recortes, al desmontar el argumento de que cuando la deuda pública superaba el 90% del PIB, el crecimiento económico se veía afectado.. Una tabla de excel cuestionando toda la política económica de una de las mayores superestructuras económicas y ¿políticas? internacionales.

A todo ello, la izquierda política y sindical sigue en sus trece de aspirar a unas políticas económicas de corte keynesiano como salvación de la crisis económica y vuelta al modelo propio de la era de los años dorados del capitalismo.

Y entre la espada y la pared nos encontramos aun ciertamente acomplejados los movimientos antisistémicos, sindicatos como la CNT, cuyos valores están al margen de la izquierda y la derecha. La mayor batalla, a corto plazo es la de las ideas. Y es esa, la que la clase está empezando a marcar.

Ir sin complejos, al enemigo y afirmar de forma rotunda que no queremos ocupar las poltronas a la izquierda del rey sino que esas poltronas y esos Parlamentos sean pasto del odio de clase. Que no queremos ser ciudadanos ni súbditos de nadie, sino clase. Clase trabajadora que tiene e impone sus leyes y su justicia como antaño lo hizo.

Que no queremos unos impuestos más altos, ni un ejército de inspectores de Hacienda paseándose por empresas y paraísos fiscales para grabar un 70 u 80% de las rentas de los ricos como quiere la izquierda. Que lo nuestro es distinto, que el ejército lo queremos de trabajadores asaltando las empresas y obligando al empresario, al directivo o encargado a trabajar igual que lo hace el trabajador por lo mismo. Que no creemos en la redistribución de la renta vía impuestos, sino la distribución primaria de la misma (es decir en las empresas) en función de las necesidades a cubrir. Que no queremos la nacionalización de las empresas en manos de un ejército de burócratas y altos funcionarios sujetos a una corrupción partitocrática digna de la antigua URSS. Que no creemos en el modelo de una Andalucía ni una Venezuela llena de subsidiarios contentos pagados por Papá Estado. Que lo que queremos es que esas tierras sean de los trabajadores y que los Alba sean historia. Que los valores de responsabilidad y de esfuerzo, no son de la derecha sino del anarcosindicalismo.

Y eso, como tantas otras cosas, hay que volverlo a poner en valor. Eso es lo que hizo grande a esta organización: la voluntad de poder, la firmeza en unas ideas que consiguieron limpiar territorios como el nuestro de esa escoria que hoy manda y gobierna.

¡Tenemos la Razón, consigamos la Fuerza para imponerla!

Com col.laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a: 2100 3724 13 2100426180 La Caixa Titualar: CNT Olot

Solidaridad Obrera es el periòdic quatrimestral de la Confederació Nacional del Treball Catalano-Balear

Editor: Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears
Seu de Gestió: c/ Cinema Colon, 4 Olot
Contacte: Rubén Carrasco (Solidaridad Obrera)
Correu: Apartat de correus 29. Anglès. CP:17160
Email: soliobrera@cnt.es
Web: http://soliobrera.cnt.es/
Distribució: Depòsit Legal B.406-1978

ISSN: 1887-8660
Direcció i Administració: C.R. Catalunya Balears
Subdirecció: Rubén C.
Col·laboren en aquesta ocasió: Pablo M, Edurne B, Guye, Sergi O, Dani R, Mireia Buenventura, Rakel López, ICEA, , Iñaki Aicart, Gaspar Fuster, Vanessa Seco i tots els secretaris de premsa dels sindicats de Catalunya i Balears.

El periòdic només es fa responsable dels articles que vagin expresament signats per la redacció o el subdirector. La resta dels articles són responsabilitat de que els signa.

Comitè Regional de Catalunya i Balears
Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1° 08002 Barcelona. Telf: 93 317 05 47 / email: crcat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Sindical

La secció de Taxi de la CNT impulsa el procés per la impugnació del Conveni Col·lectiu del Taxi de Barcelona

Redacció S.O.

Des de la la secció de CNT a Taxi de Barcelona, s'ha pres la iniciativa d'impulsar un procés d'impugnació del nou Conveni Col·lectiu que és descrit com "humiliant". Segons se'ns ha informat, l'esmentat document ha tirat endavant fins la seva firma, de la mà de l'Associació Empresarial del Taxi, Associació d'empresarios de vehicles amb conductor, Associació Barcelonesa d'empresaris amb CCOO i UGT, sense recollir les demandes i les necessitats dels taxistes, sent durament criticat pels taxistes assalariats, que amb el nou conveni veuen una caiguda en picat de la qualitat en les condicions laborals.

Amb el nou conveni, que va entrar en vigor el passat dia 1 de gener del 2013 i té una durada de cinc anys, les pagues extres de nadal i estiu reduïdes en un 45%, passant de 750€ a 350€, els festius passen de 140€ a no cobrar-se. Aquests son dels canvis més visibles, però tot el conveni està ple de desmillores en les condicions respecte el conveni anterior. Arran d'aquest conveni, molts taxistes assalariats han optat per organitzar-se, molts d'ells a la secció sindical de la CNT.

Així com d'altres vegades, la secció de Taxi de CNT ha treballat amb altres agrupacions de taxistes com Taxi Companys i el TAB (Taxistes Autònoms de Barcelona), en aquesta iniciativa va en solitari ja que les altres organitzacions "no s'han mogut contra aquest conveni"

Des de CNT de Barcelona es vol iniciar el procés d'impugnació d'aquest conveni col·lectiu del taxi, per tal de poder-ho fer, s'ha començat una campanya amb la qual es crida als companys/es taxistes a contribuir en 3€ cadascú, per aconseguir els 700 € que comporta dur-lo a terme.

Els torns, un mesura per fer front a la davallada de demanda del sector.

Actualment hi ha a Barcelona 10.500 llicències i tres tipus de taxista, que són, els autònoms i els assalariats. Aquests últims, es divideixen entre aquells que treballen per una flota o per un petit empresari. Per les característiques de la feina, es tracta d'un sector altament individualista i molt dividit, dificultant l'entesa per l'acord i la cerca de solucions.

Com conseqüència de la crisi, el volum de feina ha caigut de forma vertiginosa, un 40%, fet que es tradueix en un excés de taxis a Barcelona, situació que des de l'Administració no saben com gestionar ja que passa per reduir el nombre de taxis de la circulació. En un intent de cercar una solució, es va realitzar un referèndum, amb una participació del 70% del sector, on van sortir unes propostes de torns rotatius. Més tard, l'Administració va comunicar que hi havia hagut un error i va implementar un sistema de torns, ineficaç i molt complicat, que mai ha estat votat pels taxistes, que va acabar amb una vaga de tres dies amb la qual, els taxistes, van aconseguir la retirada dels torns. La situació, continua sense canvis en aquest sentit, i amb taxistes que fan jornades de 12 i 13 hores i amb un Conveni Col·lectiu que no contempla les hores extres.

Transports Prujà canvia de nom per esquivar els acreedors

Des de fa més d'un any, treballadors i treballadores de Transports Prujà de Besalú, van denunciar que no se'ls pagava i que estaven treballant en molt males condicions. Es donaven situacions com què, el treballador estant en un país estranger , l'empresa no abonava el cost de tornada a casa, demanant que
el treballador ho avancés i que ja se li retornaria. Aquests diners avançats, mai van ser retornats.

Davant aquesta situació, els i les afectades van recórrer a la CNT, des d'on s'han articulat les reclamacions pertinents. L'empresa es va declarar insolvent i així s'ha d'anar al Fogasa i així se'ls paga als afectats un petita part del que realment se'ls deu. Ara bé, l'empresa, Transports Prujà, s'ha canviat de nom, en una maniobra per esquivar els seus acreedors, tant els proveïdors com els treballadors/res, sense canviar ni la ubicació, ni els camions, ni tan sols els treballadors. Per això des de CNT Olot, s'està treballant en interposar una denúncia penal per alçament de béns, acompanyat d'una roda de premsa i una campanya d'accions públiques per donar a conèixer el cas. Podeu seguir el cas d'aquest conflicte laboral a http://www.cntolot.org/

Equip de redacció informa

Lamentem comunicar que el company Jordi Galindo Hernández, el que va ser secretari general del SUOV de Terrassa fins la se refundició amb el SCSD, va morir el passat diumenge 24 de Març.

El dia 26 de Març a la funeraria municipal de Terrassa en un acte de comiat a la capella multiconfesional (i en aquest cas laica pel seu desig expressat) han parlat en sentit d'homenatge familiars, veïns de Can Palet, antics companys d'estudi i de treball, i un company del nostre sindicat. El seu compromís social era genuí. La gran presència de diversos sectors a l'acte, dóna fe de qui era Jordi: algú impossible d'oblidar. Jordi era llicenciat en filosofía, carrera que havia estudiat compaginant l'estudi amb el seu treball. Als 50 anys pare d'un fill i d'una filla, acabava padre de un hijo e ser avi.

Des de l'equip de redacció de Solidaridad Obrera, que la terra et sigui lleu company.

Sindical

FOTO: Guye.

Proliferen els actes de la CNT pel 1er de Maig arreu del territori

D'aquesta manera, un dels trets que poden descriure millor la jornada viscuda aquest passat 1 de Maig és la decisió de molts sindicats per quedar-se a les seves poblacions i organitzar actes de caire reivindicatiu però també d'apropament i plens d'activitats. Aquests han estat els casos d'Olot, l'Hospitalet de Llobregat o Granollers, entre d'altres.

En moltes d'aquestes poblacions s'ha apostat per una jornada d'unitat on les activitats i la jornada han estat compartides amb altres grups com el 15M, assemblees llibertàries, la CUP o Arran, en una mostra d'unitat popular, important en els temps que estem vivint.

A Olot i Granollers la importància de l'acte requeia sobre el propi fet històric que ha estat dur a terme activitats de celebració de la data ja que des de feia molts anys no es duien a terme actes en el marc de l'1de Maig, com a Olot, on no s recorda quan va ser l'última vegada que la ciutat commemorava la data.

El balanç general de totes les convocatòries ha estat molt favorable, animant a continuar en aquesta línia els propers anys, gràcies a l'acolliment i l'èxit d'afluència a tots els actes organitzats, que han vist superades les expectatives.

Redacció S.O.

Barcelona

Barcelona ha tornat per tercer any consecutiu al Parc de les Tres Xemeneies, espai on l'any 1919 s'ubicava la indústria elèctrica coneguda com La Canadenca, focus de la brutal vaga que aquell any va sacsejar la ciutat.

L'emplaçament va acollir una exposició de cartells històrics, diverses distribuïdores de llibres i material de col·lectius afins, tallers pels infants a càrrec del grup d'animació Mimulus i l'actuació musical de Juanito Piquete y Los Solidarios.

Però no tot era lleure, i la vessant combativa va anar de la mà de mítings on companys i companyes exposaven la realitat actual i com aquesta ens ha d'impulsar cap a una organització obrera de caire combatiu si vol ser efectiva. Com a mostra de l'efectivitat es va fer menció al treball recent d'algunes de les seccions sindicals de la CNT de Barcelona.

Passat el migdia, una manifestació de 600 persones va recórrer els carrers del barri del Raval sota el lema "Contra la crisis del sistema, l'eina independent del sistema" cridant consignes contra l'Estat i per l' unió de la classe treballadora. La manifestació finalitzava amb un dinar popular.

L'augment d'afluència d'enguany, és vist com resultat de l'empitjorament de les condicions de vida per a molts treballadors i treballadores, i una mostra de la necessitat d'alternatives reals per combatre amb resultats tangibles la imposició de mesures amb que Estat i patronal ofeguen la classe obrera.

Barcelona viu un 1r Maig Anticapitalista

Sota el lema: "Ni UE, ni capitalisme: poder popular" arrencava a les sis de la tarda la marxa del bloc anticapitalista de Barcelona. Al llarg del recorregut, que començava a la plaça dels Països Catalans i finalitzava als Jardinets de Gràcia, es van realitzar diverses accions com la crema d'un ninot de paper amb la cara de Mariano Rajoy davant la seu del PP o pintades en sucursals bancàries, així com la inhabilitació de caixers automàtics.

El recorregut va estar marcat per una forta presència policial als carrers paral·lels la manifestació. La tarda anterior ja havia estat marcada per un exagerat desplegament al barri de Gràcia, on s'havien desplegat més de 200 Mossos d'Esquadra per una manifestació convocada per la CUP i que aplegava unes 150 persones. La formació dels antiavalots,que van rodejar la manifestació i la forma de desfilar evocant la marxa militar, va resultar un canvi notori en el protocol habitual i motiu de rebuig per part de les persones concentrades i el veïnat. Els manifestants d'avui, que van rebre mostres de suport per part dels bombers del barri de Sants i dels treballadors sanitaris de l'Hospital Clínic, dos col·lectius molt reivindicatius de la ciutat.

Al voltant de les vuit de la tarda, a la confluència entre el carrer Provença i Rambla de Catalunya, es van produïr les primeres càrregues. Seguidament els antiavalots van agredir a manifestants al carrer Pau Claris i Passeig de Gràcia. A partir d'aquell moment el centre de la ciutat es va convertir en una corredissa de furgonetes.

Al llarg de la nit es van anar produint retencions i identificacions per part de policies secretes que ja eren presents als carrers propers per on passava la marxa des de primera hora. A mitja nit es comptaven fins a quatre detencions i una noia traslladada a urgències després de rebre una forta pallissa per part d'un grup de

mossos d'esquadra i lesionar-li les cames. El dia següent va tenir lloc a les deu del matí una concentració en suport a les persones detingudes a la comissaria de les Corts.

L'Hospitalet de Llobregat

Un dels exemples que han caracteritzat els actes de CNT per l'1 de Maig d'enguany, són els que el sindicat de L'Hospitalet va organitzar de forma conjunta amb l'assemblea local del 15M, CSO L'Astilla i Marea Pública.

Primer, els diferents col·lectius van exposar discursos contundents sobre la situació econòmica actual, on les retallades recauen en els sectors més dèbils de la ciutat, i com fer front a la realitat actual, amb índexs d'atur històrics. També es van tenir presents els fets de Chicago i la defensa de les idees clàssiques de l'anarquisme. En acabat, es van recórrer els carrers dels barris de la Florida i Pubilla Casas, cantant consignes, acabant a la Plaça de la Bòbila.

L'ambient va ser de "camaraderia" i des de L'Hospitalet descriuen la jornada com " una trobada de diferents formes de lluita i protesta, apropant-se al conjunt dels habitants de la ciutat la necessitat de defensar-nos dels atacs especuladors del capitalisme".

Olot

Aquest any a Olot es va optar per tornar a celebrar l'1 de Maig, per a fer-ho es va organitzar una diada plena d'activitats acompanyada d'un dinar popular. Des d'Olot consideren que "aquest 1 de Maig s'ha donat un pas important en la recuperació dels actes de la classe treballadora a Olot i comarca i considerem la resposta de la gent com un èxit de participació" fet que propicia la continuïtat en els propers anys a la comarca garrotxina.

Les activitats preparades,plaça del Cinema Colon, eren la lectura del manifest de la CNT i altres col·lectius de la comarca, un recital poètic musicat de la mà d'en Lluís i en Marc, la música de Manelic i un dinar popular tot amarat d'una gran afluència de persones que van apropar-se als actes de la CNT.

Granollers i Mollet del Vallès

A Granollers i Mollet del Vallès, els actes del Dia Internacional dels Treballadors van ser organitzats per CNT i CGT i l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental

A Granollers, la jornada començava amb un míting on van participar entitats locals com l'AAVV de Les Tres Torres, la PAH o l'Assemblea de Mestres del Vallès Oriental, però també els treballadors d'IMESAPI. Les intervencions van cloure amb els parlaments de Just Casas, qui va fer una anàlisi de l'actual crisi i els seus responsables expressant "la necessitat d'organitzar-se per a defensar els seus interessos al marge de les institucions".

Les activitats van acabar amb una manifestació pel centre de la ciutat, a la plaça de La Porxada.

Mentrestant a Mollet del Vallès s'havia organitzat una altra manifestació que va aplegar unes tres centes persones on es van fer parlaments de diversos moviments socials de la ciutat, així com dels organitzadors de l'acte.

Els organitzadors consideren un èxit que "centenars de persones tornin a sortir al carrer a manifestar-se pel Primer de Maig amb un esperit de rebel·lia contra el capitalisme i l'estafa generalitzada del sistema". Com resultat de l'èxit, la CNT de Granollers considera que cal seguir amb les mobilitzacions, tant a Granollers com a la comarca, "teixint aliances entre totes les forces socials que aposten per un altre model social i econòmic basat en la participació, cooperació i autogestió".

Alt Maresme

També a l'Alt Maresme es va organitzar una manifestació unitària, amb altres associacions i col·lectius, del dia del treball sota el lema "Primer de Maig, poc a celebrar, molt per reivindicar. Pel repartiment de la riquesa i el treball".

Tarragona

La CNT de Tarragona aquest 1 de maig va decidir no anar un altre any més a la cua dels sindicats verticals i va sortir en manifestació pròpia.

Darrera d'una pancarta per la reducció de la jornada laboral sense reducció salarial, com a única sortida a curt termini per acabar amb l'atur i alhora repartir la riquesa, es va recórrer gran part del centre de Tarragona, corejant nombrosos eslògans i repartint abundant propaganda.

Palma de Mallorca

A Palma, la jornada anticapitalista començà amb la manifestació convocada per CNT i que comptà amb diversos blocs paral•lels de moviments socials com l'Assemblea Antipatriarcal. La marxa DE 500

persones partí de la Plaça d'Espanya a les 11:30 h. i recorregué l'Avinguda d'Alexandre Rosselló i Gabriel Alomar i Villalonga fins arribar al Parc de la Mar, on girà a la dreta encarant el tram final que la portà fins Ses Voltes. Durant el recorregut es varen poder escoltar diverses consignes prou conegudes com per exemple "A, anti, anticapitalistes!", "Unió, acció, autogestió" o "Sense les dones, no hi ha revolució!". També es féu una acció d'encartellar una entitat bancària per part de l'EIM.

A Ses Voltes, la CNT continuà amb l'acte polític de l'1 de maig. El míting comptà amb la intervenció del S. P. de la CNT Palma, que remarcà la importància d'aquesta data i criticà els diversos intents de boicot a la diada per part de les diferents institucions, tot reivindicant la importància de l'autogestió i el funcionament sense subvencions. A continuació intervingué un membre de la Coordinadora Llibertària de Mallorca (coordinadorallibertariamallorca.cat), que posà èmfasi en la importància, ara més que mai, d'organitzar-nos i lluitar.

Després arribà eltorn de l'Assemblea Antipatriarcal, que va recordar la necessitat d'acabar amb l'explotació de classe i gènere, i la necessitat de vincular l'anticapitalisme i l'antipatriarcat.

Com a punt i final del míting arribà l'esperada intervenció de Lucio Urtubia, històric militant anarquista que es troba de "gira" per Mallorca aquests dies. Lucio compartí algunes de les seves experiències i constatà que, avui, les idees anarquistes segueixen naixent per tot arreu.

D'altra banda, hi hagueren altres intervencions més espontànies, com un company que pujà a anunciar la situació delicada delJardí d'Epicur, sota amenaça de desallotjament, o algunes de les persones encausades per l'acció de la Conselleria, que mostraren una pancarta illegiren un manifest. La jornada tirà endavant amb la paella popular amb 400 comensals i el concert sindical de la nit al que assistiren 2500 persones.

Granollers.

Hospitalet.

Mallorca.

Olot.

Barcelona. FOTO:Guye

Opinió

Una vaga es convoca per guanyar-la

Iñaki Aicart
Mestre al CEIP s'Algar de Portocolom

El passat 9 de maig, es va convocar una nova Vaga General a l'ensenyament a tot l'Estat espanyol. Va ser la quarta vaga d'ensenyants a les Illes aquest curs. A educació la cosa s'està posant molt lletja.

La situació de degradació a la que s'està duent el sistema educatiu és inversemblant. Tan greu que, entre el professorat, qui no està en desacord és una nota dissonant.

En sobren motius per una vaga. És fàcil justificar-la. Però el que ja no és tan bo de fer és rebatre a qui diu que no farà vaga perquè no serveix per res. En el fons té raó.

El dia 9 jo vaig fer vaga. La vaig fer perquè volia aprofitar una altra oportunitat per plantar-me davant la tirania d'uns governants que ens fan passar i que ens volen fer passar pel tub encara més, la vaig fer perquè no puc anar a treballar quan sé que hi ha gent que està fent vaga i la vaig fer perquè a dins el meu cap la paraula vaga té un significat que no és el que en la pràctica se li dóna avui. Però ho comprenc, té raó qui diu que amb aquesta vaga no aconseguirem res. Com tampoc ho vam aconseguir amb les tres anteriors, simplement perquè no jugam a guanyar. Fa temps que hem oblidat com es juga a guanyar.

Precisament al sector de l'educació no ens hauria de costar fer memòria per cercar solucions efectives. Se suposa que hauríem de ser un col·lectiu ben coneixedor de la història i que després de fer tants de problemes als infants hauríem de ser uns fenòmens en la resolució d'aquests. Però no ho pareix.

Tenim greus problemes, no sabem com resoldre'ls i es convoca una vaga seguint un model que fa anys que està demostrat que no serveix, ja que els governants de torn ni tan sols es senten afectats.

Si no en sabem, haurem de mirar a altres bandes: davant, darrere, amunt i avall. En la història ens sobren exemples de vagues que van ser guanyades i també ara es guanyen vagues en altres sectors. Com es plantegen o com es plantejaven? Jugant a guanyar.

Quan es vol guanyar una vaga es proposa com un pols. És un joc de força. Ens col·locam en la millor posició que podem i començam. Fins el final, indefinidament.

Per molts d'invents que fem -abraçades a centres, samarretes reivindicatives, llaços, manifestos, declaracions, vagues d'un dia, etc.-, l'actitud dèspota de qui governa, tant aquí com allà, només deixa una via: fer-li un pols amb una vaga indefinida. Així, cal que tirem el guant ja, doncs la resta de vies han resultat ermes.

Malauradament, haurem d'escoltar mil excuses de mal pagador:

"Els nins no tenen culpa". Clar que no. En bona part ho fem per ells i elles. Perquè no tenen culpa de res. Per això, no mereixen la condemna a retallades, a decret de trilingüisme i a la futura LOMQE. A més, una vaga a guanyar és la millor classe en valors que els podem donar. La millor manera d'ensenyar el que signifiquen dignitat i solidaritat.

"És que la majoria no seguirà una vaga indefinida". Doncs quina pena. Però això no justifica que ens fem un harakiri professional abandonant tota esperança. Pensau-ho bé. La finalitat de la vaga és aturar els centres, generar un problema a l'administració fins que aquest sigui insuportable per ella. Què passaria si una minoria ens posam en vaga indefinida, per exemple un 10%. Imaginau 3 persones en vaga indefinida en un centre de 30, sense que les seves funcions puguin ser substituïdes. Es genera un greu problema. I si enlloc del 10 és el 20%? Molt pitjor. I si en som més? Més força i més ràpid es guanyarà el pols. De qualsevol manera, encara essent pocs podem donar molta "guerra". Ara bé, hem de convèncer més gent.

"Els sindicats no convocaran una vaga indefinida". Està clar que una vaga l'ha de convocar un sindicat. En cas que els majoritaris no recolzessin la vaga, sabem que més enllà d'aquests hi ha altres sindicats més petits que segurament no tendrien problemes en donar una mà i posar la signatura a una convocatòria de vaga. O si no ens va bé això, sempre podem constituir un sindicat a efectes de legalitzar la vaga, tanmateix és un tràmit burocràtic.

"El que s'ha de fer és anar a votar i canviar el govern". En els millors dels casos això serà d'aquí uns anys. El problema el tenim aquí i ara i igualment li hem de donar una resposta aquí i ara.

Seguir amb l'actitud en la que el nostre gremi s'ha instal·lat és una irresponsabilitat amb l'alumnat, amb la nostra feina i amb a la nostra societat. En la meva opinió, cal superar-ho creant una massa crítica per la vaga indefinida i que aquesta s'articuli a través de les assemblees existents o de noves creades expressament per organitzar aquesta vaga.

Per començar, el dia 9 jo vaig anar a la vaga, però aquesta vegada amb un cartell per la vaga indefinida.

Animau-vos.

Esport i Anarquisme

L'esport ens pertany

En aquest número, hem volgut donar la veu a aquells i aquelles que s'organitzen per gaudir de l'esport amb uns altres valors als actuals. Una organització, que va des de poder fer viable que tothom pugui tenir accés a la muntanya, en un moment on la mercantilització d'aquesta és prou evident, a fer esport per reinvindicar la llibertat dels presos anarquistes. Donem la veu així a la UGEL, Unió Excursionista de Grups Llibertaris, de la que forma part la CND, Creu Negra Duatlètica, que com el seu nom indica, estan més orientats a les duatlons.

CND i UGEL

Contràriament a la imatge actual del món de l'esport que podria endur-se molta gent, el concepte d'esport del que parteixen grups com Creu Negra Duatlètica és el més bàsic, el dels seus orígens. Una activitat col·lectiva on cada individu exercita el seu cos en un entorn de companyonia i amb unes normes de mutu acord, sempre entre iguals, on no existeixen jerarquies.

En el passat, podem trobar diversos casos que unien la pràctica esportiva amb l'ideal anarquista. Alguns d'aquests precedents podrien ser el naturisme llibertari que des del segle XIX va portar a molts obrers a endinsar-se a boscos i muntanyes. També l'esport olímpic popular va ser un cas claríssim d'expansió de la pràctica esportiva sense límits sexuals, racials o econòmics.

Actualment encara podem gaudir de l'essència heretada d'aquell esclat (per què no dirho) revolucionari. Cada setmana es celebren curses atlètiques populars arreu, de diverses distàncies, on cadascú fa el seu millor temps i tothom rep la mateixa recompensa. Acostumen a estar organitzades pel club d'atletisme local i són ells qui s'encarreguen d'habilitar el traçat, facilitar els avituallaments, cedir les dutxes i vestidors més propers i fins i tot cuinar un àpat popular per tots els corredors. Un cas semblant seria el del ciclisme, on gràcies a un invent tan antic i extremadament eficient com és la bicicleta podem cobrir distàncies de centenars de quilòmetres amb cap més ajuda que les nostres pròpies cames. Són nombroses les marxes cicloturistes que passen per indrets de la nostra geografia que probablement mai hauríem descobert sols i per on l'organitzador, bon coneixedor de la zona, ens guiarà. Només un ciclista sap el gran exemple de suport mutu que suposa el fet de pedalar a rebuf d'un company i, fent torns, aconseguir travessar llarguíssimes esplanades cansant-nos molt menys.

Pel que fa a l'excursionisme, malgrat la massificació, el vuitmilisme i la recent creació de disciplines competitives com són les curses de muntanya, segueix present l'ideal de respecte a la naturalesa. Un excursionista aprèn a percebre i no traspassar els límits que ens imposa la muntanya, el bosc, la meteorologia i el nostre propi cos. Lluny de la civilització és molt important la comunicació entre nosaltres i el sentiment de grup. Caldrà que cada membre s'impliqui en la bona marxa de l'empresa i per això mai es pot deixar enrere un company.

És per tot això que ben entrats al segle XXI podem dir que, potser sense saber-ho, tenim al nostre abast el fruit de la llavor que van plantar aquells qui segles enrere van decidir que l'esport ens per-

ENTREVISTES >>> Parlem amb un dels membres de la UGEL i un de la CND :

Què és la CreuNegra Duatlètica?

CND: És un grup de suport als presos anarquistes, que es dedica a la difusió dels casos i reivindicació de la seva lluita a través de la participació en esdeveniment esportius. UGEL: És intentar crear una nova federació dels grups de muntanya on cada grup de muntanya continua sent independent, però de manera coordinada entre ells, de tal manera que tinguin facilitats per poder fer muntanyisme. Per exemple fent un armari de material de companys que ja no el necessiten o fent caixa per comprar material més car o no tan habitual, com grampons, piolets, etc, per tal que la gent s'animi a fer muntanya d'hivern que és el que generalment més costa i poder.

Quins són els vostres objectius?

CND: Informar i conscienciar sobre les injustícies del sistema penal entre persones que a priori no solen tenir vincles amb els moviments socials. UGEL: El principal objectiu seria facilitar a tothom que vulgui a fer muntanya. Per exemple, a Cornellà hem posat un armari, on hi ha material de muntanya, gràcies a donacions i a activitats que es realitzen, que permet anar fent caixa per invertir en material (cordes, motxilles, tendes, etc.) També s'esta impulsant la infraestructura per finançar les excursions amb nit als refugis (actualment són molt cars). La idea principal és aquesta, possibilitar als companys i companyes que vulguin fer muntanya, i no tinguin que passar necessàriament pel circuit mercantil que s'ha establert entorn al muntanyisme. Hi ha diferents grups com la CND, El Grillo.

Quina és la vostra trajectòria com a grup?

CND: Creu Negra Duatlètica va néixer fa aproximadament dos anys i mig en una cursa popular de 10Km reivindicant la llibertat d'Alfonso Hermoso. Des de llavors ha participat a unes cinquanta activitats esportives entre atletisme, ciclisme, duatló i muntanyisme. També hem crescut com a grup amb nous membres de diversos llocs, i hem establert contacte amb altres grups afins a la idea. UGEL: En el nostre cas va ser a partir d'una primera excursió a Aigüestortes. Vam anar al refugi, i allà ens vam adonar de dos coses, primer del preu que té dormir en un refugi i del negoci que s'està fent del muntanyisme i en segon lloc, de la placa que hi ha a un feixista com en Ventosa i Calvell. Vam veure que això era un abús. Fan aquestes rutes perquè cada refugi et segelli, com el Camino de Santiago. Quan sumes totes les despeses que implica anar a fer muntanya, molta gent es tira enrere.

Quines activitats esteu fent?

UGEL: La que va cridar més l'atenció dels companys va ser la ruta per Peguera, per la zona de Cara Cremada i l'excursió per Aigüestortes. Tinc en ment la Pica d'Estats en dos dies.

Esteu federats amb altres grups que practiquen esport, tant a nivell català com a l'estat espanyol?

CND: En el nostre cas, tenim un soci de la Unió de Grups Excursionistes Llibertaris (UGEL) i un soci de la Fed. Catalana de Triatló (òrgan que gestiona les duatlons). UGEL: Primer de tot ens estem coordinant a nivell de Catalunya, gent de Cornellà, Sant Feliu, Torelló, companys del sindicat de Terrassa... ara que s'ha fet públic, cada cop hi ha més gent interessada de diferents punts de Catalunya.

A part de practicar esport i visualitzar lluites, feu alguna activitat més com a grup?

CND: Intentem coordinar-nos amb altres grups afins a la idea anarquista per poder-nos ajudar entre nosaltres en la mesura de les nostres possibilitats. UGEL:Sobretot activitats per autogestionar el nostre grup, per comprar material i per poder finançar part de les excursions.

Per últim, teniu algun mitjà on informeu del que aneu fent?

CND: Publiquem les cròniques de les nostres activitats a: http://creunegraduatletica.blog.cat També difonem aquestes i altres publicacions des del grup "Creu Negra Duatlètica" de Facebook. UGEL: El nostre blog és http://ugel-catalunya.blogspot.com.es/ ,allà es poden veure les activitats i excursions que fem.

Subscripció al diari Solidaridad Obrera:

Noms i Cognoms: ______________________________

Adreça: ______________________________

Població: ______________________________

Codi Postal: ____________

Nº de compte: _ _ _ _ - _ _ _ _-_ _ - _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Modalitat de subscripció:

☐ Subscripció ordinària (20 Euros a l'any)

☐ Subscripció Solidària (30 Euros a l'any)

☐ Subscripció + anunci a la web + al diari (40 Euros)*

* Reservat a organitzacions, entitats, distribuidores, cooperatives...

ICEA

El devenir de la clase obrera. Parte dos: la medición de la clase

Gaspar Fuster

En este segundo bloque pretenderemos introducirnos en la métrica de la clase. Cogiendo como referencia la primera parte donde definíamos su concepto y delimitación, en este segundo bloque nos acercaremos a las bases de datos donde se pueden consultar las diferentes estadísticas, para obtener conclusiones sobre evolución.

Definíamos en el primer bloque dos visiones de la clase que son claves en su conceptualización. Una de ellas, es el concepto de la "clase en sí" o la existencia de una población asalariada en un territorio concreto (en definitiva, la existencia de una clase como tal). Por otro lado existe la "clase para sí", fruto de la consciencia clasista de pertenencia a la clase.

En este segundo bloque, obviamente solo podremos trabajar teniendo en cuenta la primera conceptualización: "la clase en sí".

Para medir a la clase trabajadora, es necesario partir de la totalidad la población. Si cogemos como referencia a uno de los grandes historiadores de la clase trabajadora (Eric Hobsbawm), el mismo afirma que la composición de las clases durante el capitalismo se ha mantenido uniforme a lo largo de la historia. Las mismas las podríamos clasificar en:

-Los capitalistas

-Los grupos intermedios (autoempleados y empresarios sin asalariados)

-Los asalariados

Sin embargo, si cogemos a Lacalle (2009), el mismo divide a la sociedad española en:

Clase Dominante (7,5-8,5%), la cual la podemos dividir en tres bloques:

Grupos hegemónicos: compuestos por unas 400-500 familias.

Empleadores de la fuerza de trabajo: 5,5% de la Población Activa

Directivos y Gerentes: 2-3%

Grupos Intermedios, los cuales representan un 11%. Los mismos estarían formados por empresarios sin asalariados, auto-empleados, autónomos, cooperativistas.

Los Trabajadores Asalariados los cuales representan finalmente un 82,5%.

Una última clasificación a tener en cuenta es la que realiza la socióloga catalana Marina Subirats (2012), quien hace una clasificación de la clase en base a técnicas de análisis estadística multivariables para la Metrópolis de Barcelona. Las variables a la vez se agregan creando 15 ámbitos temáticos diferentes: (1) nivel de estudios y hábitos culturales, (2) trabajo productivo, (3) tipos familiares, (4) consumo, (5) recursos económicos, (6) vacaciones, (7) equipamiento del hogar, (8) vivienda, (9) formas de relación, (10) tiempo libre, (11) origen geográfico, (12) salud, (13) entorno, (14) expectativas, (15) voto y asociacionismo.

Según esta autora, podríamos encontrar según la metodología realizada las siguientes clases (los datos son del 2006 y para la Región Metropolitana de Barcelona):

Clase corporativa (menos de 1%)

Clase media (41%), dividida a la vez en tres facciones claramente diferenciadas:

-Clase empresarial propietaria: empresarios con asalariados: 4,5%, comúnmente conocida como burguesía

-Empresarios sin asalariados y autónomos: 5,9%: para el caso de los autónomos y de forma creciente podríamos hablar de un segmento frontera entre clase trabajadora y clase media.

-Nueva clase media o clase profesional: 20,2%, compuesto por profesiones liberales, técnicos, y ciertos cuerpos del funcionariado.

-Jóvenes de clase media: 10,5%, compuesto con jóvenes de familias de clase media, que sus condiciones laborales sin embargo no son en general las de sus ámbito familiar.

Clase trabajadora (59%): a diferencia de la clase media y corporativa, las cuales se definen en su entrada en el mercado por sus cualidades técnicas o de acceso a la propiedad, la clase trabajadora entra al mercado a través de la fuerza de trabajo únicamente. Dividida a la vez en tres facciones:

-Clase trabajadora joven y adulta (25,5%), con preponderancia de la clase obrera joven

-Clase trabajadora mayor (25,8), diferenciada de la anterior por su edad (en general más de 60 años) y por tanto de forma creciente convirtiéndose en jubilados. También se diferencian de la anterior, por unos niveles educativos inferiores, así como por ser en una gran parte de origen inmigrante (59% nacidas en otras CCAA).

-Inmigrantes (7,7%), siendo su principal característica su origen geográfico. En general peores condiciones de vida que el resto de la población.

Realizada la fragmentación del cuerpo social, vamos a pasar a la clasificación de nuestra clase en función de diferentes ejes, los cuales son los siguientes:

-Sector

-Renta

-Condiciones de Trabajo

-Centro de trabajo

-Poder

Clase trabajadora y sector

Un método a considerar, desde una perspectiva de clasificación empresarial, es el de la Clasificación Nacional de las Actividades Económicas (CNAE).

En la CNAE-2009 aparecen 21 categorías de sección, las cuales engloban de forma general a todos los sectores de la actividad económica. Citaré por considerarlo totalmente necesario las 21 secciones del CNAE:

A. Agricultura, ganadería, silvicultura y pesca

B. Industrias extractivas

C. Indutria manufacturera

D. Suministro de energía eléctrica, gas, vapor y aire acondicionado

E. Suministro de agua, actividades de saneamiento, gestión de residuos y descontaminación

F. Construcción

G. Comercio al por mayor y al por menor; reparación de vehículos de motor y motocicletas

H. Transporte y almacenamiento

I. Hostelería

J. Información y comunicaciones

K. Actividades financieras y de seguros

L. Actividades inmobiliarias

M. Actividades profesionales, científicas y técnicas

N. Actividades administrativas y servicios auxiliares

O. Administración Pública y defensa; Seguridad Social obligatoria

P. Educación

Q. Actividades sanitarias y de servicios sociales

R. Actividades artísticas, recreativas y de entretenimiento

S. Otros servicios

T. Actividades de los hogares como empleadores de personal doméstico; actividades de los hogares como productores de bienes y servicios para uso propio

U. Actividades de organizaciones y organismos extraterritoriales

Otro mecanismo, éste ya

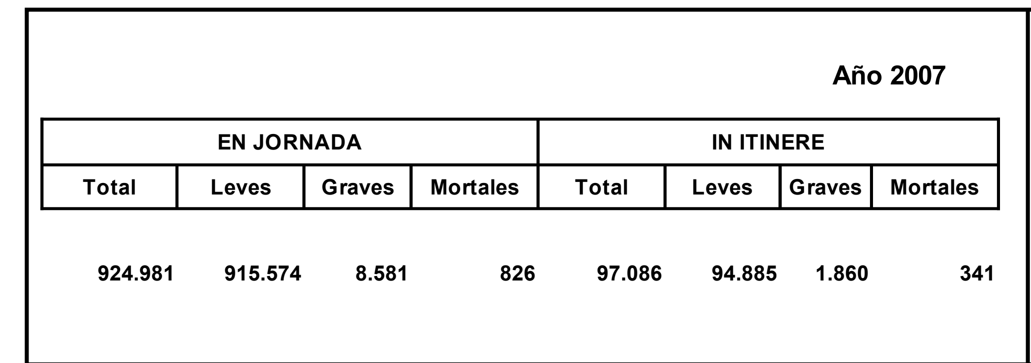
4.Centres de cotització i treballadors. 2008-2011

2. Centres de cotització i treballadors per grans sectors a Barcelona i àmbits territorials. Percentatges

		Barcelona		Regió Metropolitana		Província Barcelona		Catalunya	
		Centres	Treball.	Centres	Treball.	Centres	Treball.	Centres	Treball.
2008		100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
	Agricultura	0,0	0,0	0,2	0,1	0,4	0,1	0,8	0,3
	Indústria	5,3	9,5	11,0	16,9	11,6	18,0	11,2	18,3
	Construcció	8,2	4,8	11,2	6,5	11,5	6,6	12,6	7,5
	Serveis	86,5	85,7	77,6	76,6	76,5	75,3	75,5	73,9
2009		100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
	Agricultura	0,0	0,0	0,2	0,1	0,4	0,1	0,8	0,3
	Indústria	5,3	9,5	11,0	16,9	11,6	18,0	11,2	18,3
	Construcció	8,2	4,8	11,2	6,5	11,5	6,6	12,6	7,5
	Serveis	86,5	85,7	77,6	76,6	76,5	75,3	75,5	73,9
2010		100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
	Agricultura	0,0	0,0	0,2	0,1	0,4	0,1	0,8	0,3
	Indústria	5,0	8,9	10,6	16,2	11,3	17,3	10,9	17,7
	Construcció	7,6	4,2	10,3	5,7	10,5	5,9	11,6	6,6
	Serveis	87,4	86,8	78,9	78,0	77,8	76,7	76,7	75,3
2011		100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
	Agricultura	0,0	0,0	0,2	0,1	0,4	0,1	0,9	0,3
	Indústria	4,8	8,8	10,1	15,5	11,1	17,2	10,7	17,8
	Construcció	6,9	3,5	9,3	4,8	9,4	4,9	10,4	5,5
	Serveis	88,3	87,7	80,5	79,6	79,1	77,8	78,0	76,4

Nota: les dades corresponen al 4t trimestre de cada any.

Nota: l'any 2009 ha canviat la Classificació d'activitats econòmiques. Les dades de 2008 s'han revisat amb la nova classificació,

Año 2007

EN JORNADA				IN ITINERE			
Total	Leves	Graves	Mortales	Total	Leves	Graves	Mortales
924.981	915.574	8.581	826	97.086	94.885	1.860	341

Año 2011

EN JORNADA				IN ITINERE			
Total	Leves	Graves	Mortales	Total	Leves	Graves	Mortales
512.584	507.637	4.396	551	68.566	67.384	1.017	165

desde una perspectiva de los mercados de trabajo es el de los Convenios Colectivos. Para ello, la web del MTIN facilita sobremanera su búsqueda: http://www.mtin.es/es/sec_trabajo/ccncc/index.htm. En el caso de los convenios la vinculación con el CNAE es muy estrecha evidentemente por no decir equivalente.

En ambos casos, tanto para el CNAE como en los convenios colectivos, cabe recordar que no siempre la actividad real de la empresa se corresponde con lo que aparece en su CNAE, al igual que el convenio colectivo (y ya no digamos la categoría del trabajador) se corresponde con el trabajo realmente realizado. Estos hechos desvirtúan muchas veces la realidad con lo que se hace necesario dentro de las posibilidades realizar las correcciones necesarias.

Una aproximación a tener en cuenta independientemente de los diferentes mecanismos de clasificación de la actividad económica comentados con anterioridad es la de la agregación en grandes sectores productivos: agricultura, industria, construcción y servicios.

Como podemos observar en el gráfico[1] que se muestra a continuación, y en los diferentes marcos territoriales, el sector terciario juega un papel hegemónico tanto en los centros de trabajo como en el número de trabajadores empleados en los mismos, siendo en su conjunto de entre un 75 y un 85% dependiendo del territorio. Destacar también el decrecimiento del sector de la construcción en los cuatro años descritos (2008-2011). En relación a la industria se puede observar una cierta pérdida de su peso, manteniéndose constante y de forma casi testimonial el caso de la agricultura.

Finalmente, cogiendo como referencia el Estado español (Ministerio de Trabajo), obtenemos las siguientes cifras para el cuarto trimestre de 2012:

3,31% Agricultura
15,21% Industria
5,30% Construcción
76,18% Servicios

Clase y Renta

La participación de nuestra clase en el reparto del pastel es un hecho nada despreciable y que permite observar como en los últimos años, la participación de las rentas del trabajo sobre la generación de valor añadido ha ido disminuyendo drásticamente desde los años setenta.

Para ello una manera de conocer que parte del pastel se llevan los trabajadores en España, es mediante el Salario Relativo, fruto del cociente entre las rentas salariales y el total del PIB. Esto se puede observar en el gráfico 2 y 3.

En relación a los salarios, el que nos es de utilidad es el salario real, al tener en cuenta el coste de la vida, medido normalmente a través del IPC. Con ello, podemos ver claramente como los mismos y muy especialmente a partir del inicio de esta crisis económica han ido disminuyendo drásticamente.

Clase y Condiciones de Trabajo

Cogiendo como referencia a Lacalle (2009), podemos tener en cuenta diferentes aspectos en relación a las condiciones de trabajo, tales como la tasa de paro, la sinistralidad, la temporalidad o el horario de trabajo.

En relación a la tasa de paro, y partiendo de la Encuesta sobre la población activa que nos muestra el autor, podemos observar como se ha incrementado desde un 8,5% en 2006 a un 25% para el año 2012, llegando a casi un 50% en la población trabajadora de entre 20 y 24 años.

Por **género** podemos observarlo de forma resumido en el siguiente gráfico[4]. En ello podemos observar como la tasa de paro femenino es ligeramente superior a la tasa de paro masculina, si bien las mismas se han ido igualando a lo largo de la crisis, fruto entre otros motivos de la caída de sectores mayoritariamente masculinos como es el de la construcción.

En cuanto a la **temporalidad,** podemos decir que ha ido disminuyendo en estos últimos años. El principal motivo se encuentra en que la "amortización de puestos de trabajo" léase despidos, se hace principalmente en base a no renovaciones de contrato (al menos en los primeros años de la crisis).

En relación a la **siniestralidad laboral**, podemos decir que también se ha producido un descenso, produciéndose 924.981 de accidentes en la jornada laboral en el 2007, mientras que en el 2011, fueron 512.584. También hay que tener en cuenta los accidentes durante el transcuso al puesto de trabajo.

En el 2007, se produjeron un total de 2007, mientras quen el 2011, fueron 68.566.

Finalmente, otro aspecto importante a tener en cuenta sería el horario de trabajo de nuestra clase. Como podemos observar en el gráfico 5, las horas por trabajador han ido disminuyendo. Aunque no hemos podido hallar datos empíricos, debido seguramente por su dificultad de medición, las horas no declaradas o simplemente no pagadas pueden jugar un papel nada despreciable en esta reducción.

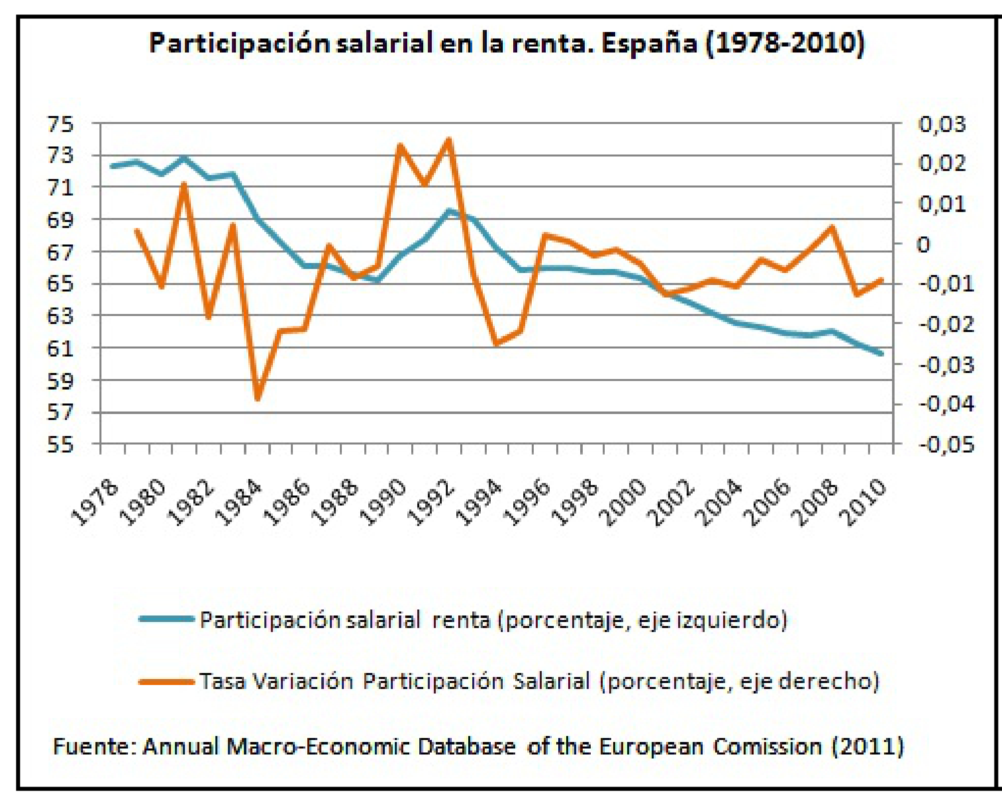
Lo mismo ocurre con las horas extraordinarias, que han ido disminuyendo desde el año 2002 al 2011. En el 2002 se contabilizaron 62.959,1, a diferencia del 2011, donde se contabilizaron 43.269,7.

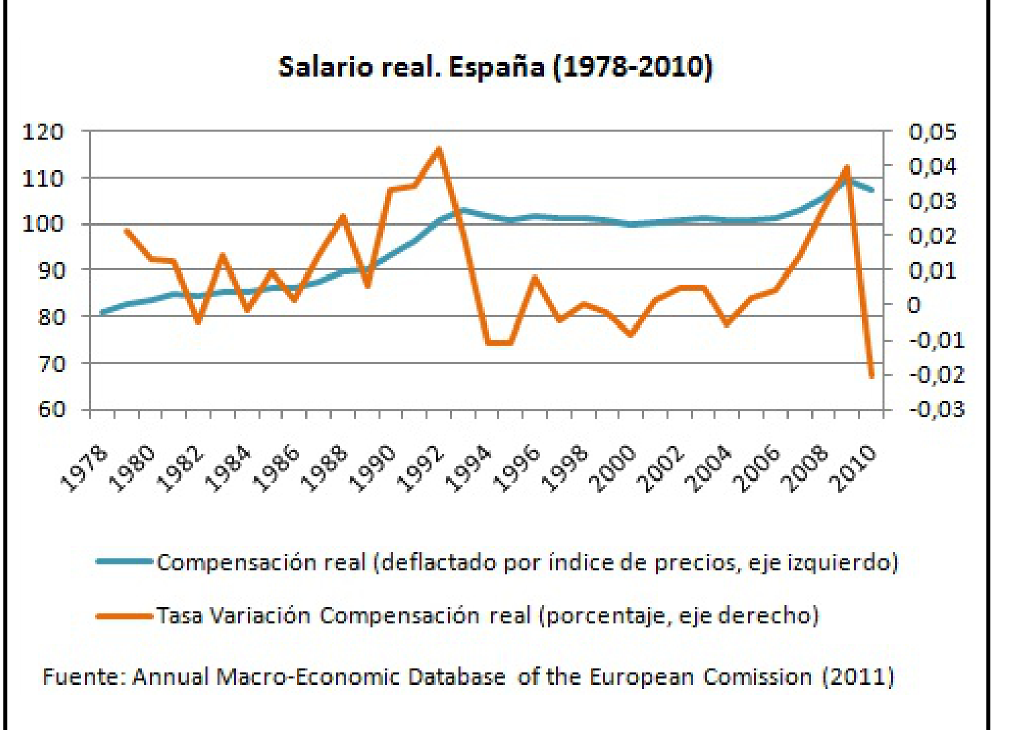
Finalmente el trabajo a tiempo parcial puede también considerarse como otro mecanismo que a provocado la reducción de las horas de trabajo. Para ello, el siguiente enlace nos permite obtener información al respeto: http://www.empleo.gob.es/estadisticas/bel/ECL/ecl7_top_EXCEL.htm

Clase y centro de trabajo

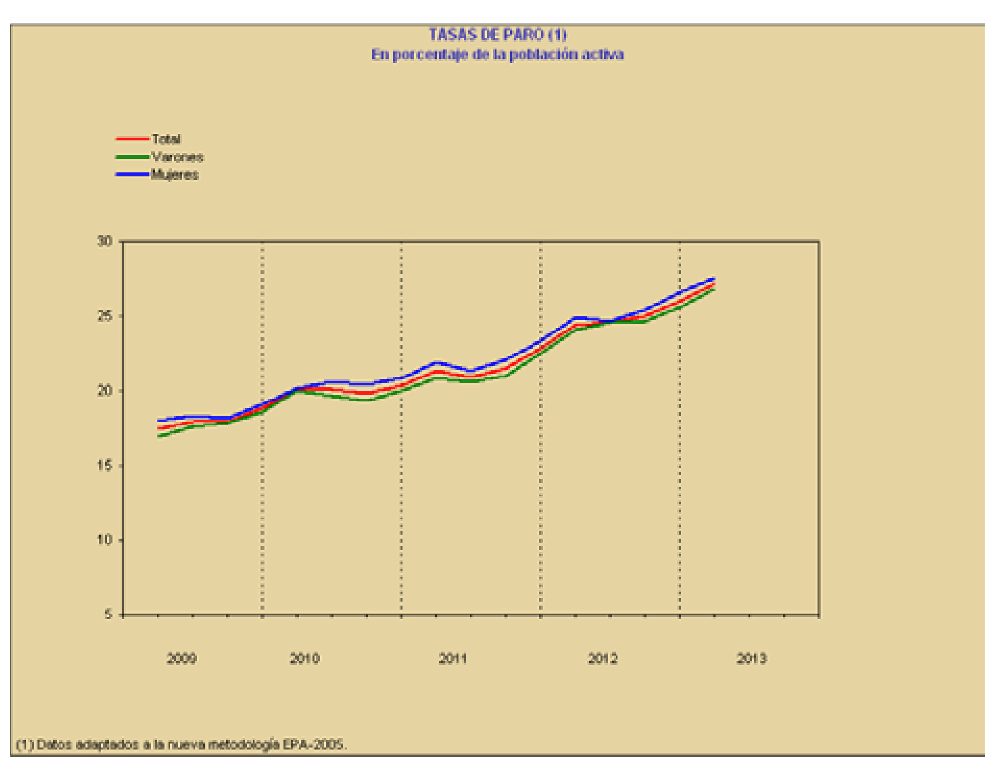
En relación a esta variable, a la misma nos referimos al tamaño (en número de trabajadores) de la misma. Dicha variable es importante de cara a los sindicatos, ya que el número de trabajadores puede determinar una mayor o menor facilidad a la hora de encarar la acción sindical.(Véase gráfico 6).

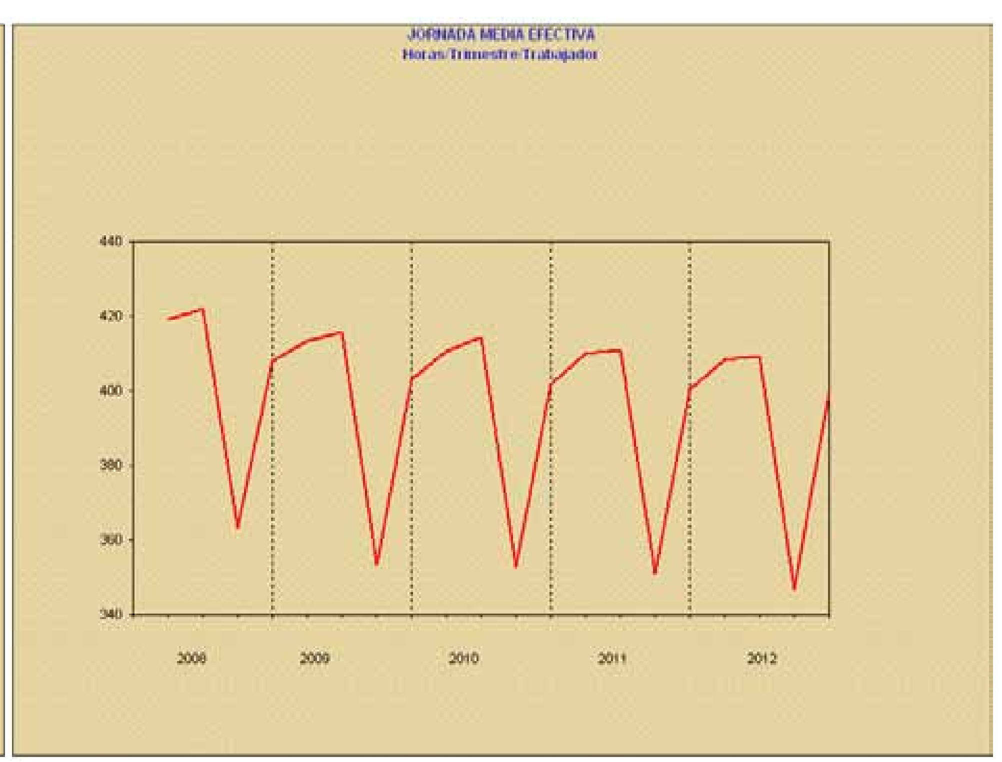
En la misma se puede apreciar como cierta "leyenda" de que una aplaste mayoría de nuestra clase se encuentra en pequeñas empresas (menos de

ICEA

50 trabajadores) es relativa, ya que para el año 2011, los trabajadores en pequeñas empresas era de unos 5,8 millones sobre un total de 11,6.

Facilitamos también un cuadro sobre los centros de trabajo en la ciudad de Barcelona, su evolución desde 2007 a 2011 de una forma más desgranada que en el cuadro anterior, llegando a conclusiones similares a las del anterior cuadro. (Gràfico 7)

Clase y poder

En este apartado, introduciremos el poder de la clase a través de las relaciones intersectoriales de la actividad económica. Partiendo del poder estructural de la clase en el centro de trabajo (des de una perspectiva de importancia de la empresa en la actividad económica), analizaremos cuales son las divisiones del CCAE (Clasificació Catalana d'Activitats Econòmiques) clave, para poder comprender cuales son potencialmente para el caso de la industria catalana. Las relaciones intersectoriales, como bien dice el nombre son las relaciones que se producen entre los diferentes sector económicos. Para medirlo, uno de los mecanismos existentes es el modelo input-output desarrollado por Wassily Leontief. Dicho modelo permite establecer las relaciones entre los diferentes sectores productivos de la economía ya que la producción (output) de un sector determinado es fruto de la entrada de inputs como capital, trabajo, tecnología junto los productos intermedios del mismo sector u otros.

Esto permite observar qué sectores son los que mayor relación tienen con otros. Esto nos puede permitir deducir que una paralización o ataque a dicha empresa o sector no solo tendrá consecuencias sobre sí mismo, sino sobre un mayor número de empresas y sectores.

ENCUESTA DE COYUNTURA LABORAL

Miles

AÑOS (media anual)	TOTAL				
	Total	DE 1 a 10 traba-jadores	De 11 a 50 traba-jadores	De 51 a 250 traba-jadores	Más de 250 traba-jadores
2002........	11.010,4	2.998,5	3.115,9	2.332,4	2.563,6
2003........	11.347,8	3.064,6	3.220,1	2.398,7	2.664,3
2004........	11.736,1	3.159,8	3.323,1	2.505,3	2.747,9
2005........	12.337,9	3.313,3	3.498,6	2.632,9	2.893,1
2006........	12.990,5	3.467,0	3.656,2	2.794,9	3.072,5
2007........	13.607,5	3.543,4	3.751,8	2.933,1	3.379,1
2008........	13.212,1	3.497,4	3.531,3	2.766,5	3.417,0
2009........	12.192,6	3.274,8	3.108,3	2.579,1	3.230,4
2010........	11.898,9	3.179,8	2.959,6	2.569,7	3.189,9
2011........	11.663,0	3.080,5	2.881,6	2.514,3	3.186,6

Para la economía catalana existe una abundante biografía en relación a la economía industrial, a la geografía económica y la prospectiva industrial (entre otros. http:// *http://www20.gencat.cat/portal/site/empresaiocupacio/menuitem.347153a44635ea01a6740d63b0c0e1a0?vgnextoid=58c895a616d4e210VgnVCM2000009b0c1e0aRCRD&vgnextchannel=58c895a616d4e210VgnVCM2000009b0c1e0aRCRD&vgnextfmt=default*

Previo a analizar las relaciones intersectoriales de la industria catalana se ha de ser consciente de un factor determinante, y es el hecho de que se va a proceder al análisis de uno de los tres (o cinco) sectores fundamentales de la actividad económica: el secundario y dentro del mismo el industrial. En su defensa cabe tener en cuenta una serie de factores fundamentales al respecto: el sector industrial per se es estratégico por razones obvias. En cuanto al peso real del mismo dentro de la actividad económica si bien es de apenas el 17% para el año 2007[1] existe una polémica entre los investigadores de la economía sectorial referente al papel real de la industria en la actividad económica de importantes consecuencias analíticas sobre nuestra clase.

La polémica es fruto de los procesos de externalización productiva (outsourcing) realizados de una forma determinante en la industria desde hace décadas. Trabajadores que anteriormente estarían contratados directamente por la propia empresa industrial (por tanto a nivel de valor añadido del sector y de ocupación formarían parte del sector secundario), actualmente están contratados por empresas del sector "servicios" donde los convenios colectivos tienen unas peores condiciones laborales a la vez que permite a las empresas adaptarse con una mayor flexibilidad a las fluctuaciones del ciclo capitalista. Este fenómeno de forma agregada provoca que en términos de contabilidad sectorial aparezcan multitud de empresas que aparecen por CNAE en el sector terciario que anteriormente formaban parte del secundario. Este hecho obliga que algunos economistas hablen de cinco sectores en la actividad económica: primario, secundario, terciario, cuaternario (servicios a la producción: servicios a las empresas, mediación financiera, comercio y reparaciones, transporte y telecomunicaciones y electricidad, gas y agua) y quinario (sector del conocimiento). Es por tanto este cuarto sector lo que produce que agregados dicho "macrosector" industrial represente para la economía catalana el 64% del VAB de la economía catalana y el 57,22% en el caso español[2].

Siendo conscientes del verdadero papel que juega la industria entendida como "macrosector" procederemos a la determinación de los sectores estratégicos desde una perspectiva intersectorial. Para ello se tendrán en cuenta los siguientes aspectos para los respectivos subsectores del sector secundario[3]:

1. Subsectores con un alto nivel de exportación a la vez que presentan un fuerte arrastre hacia otras actividades localizadas en el territorio.

2. Subsectores con un alto nivel de dependencia respeto a las importaciones y presentan una fuerte relación con otras actividades económicas.

3. Subsectores con altos niveles de productividad laboral, junto con altos niveles de arrastre hacia delante y hacia atrás.

4. Subsectores con alto consumo de servicios, junto con altos niveles de arrastre hacia delante y hacia atrás.

Las actividades con arrastre hacia atrás, son aquellas que tienen fuertes vínculos en tanto a consumo de insumos intermedios provenientes de otros subsectores. De forma opuesta, aquellos subsectores con arrastre hacia delante son aquellos cuyos outputs o ventas juegan un papel determinante para otros subsectores.

Sin ánimo de hacer más complejo el análisis intersectorial se procederá a describir las conclusiones principales. Las mismas son fruto del estudio del tejido industrial de Catalunya[4] realizado por los economistas Josep Lladós, Antoni Meseguer, Joan Torrent i Jordi Vilaseca. Comentar que las mismas conclusiones y de una forma similar se pueden extrapolar para la economía española.

Subsectores con un alto nivel de exportación a la vez que presentan un fuerte arrastre hacia otras actividades localizadas en el territorio

Para esta primera variable, las conclusiones determinan los subsectores industriales que tienen un mayor peso exportador, junto un efecto elevado de difusión (esfuerzo productivo de las ramas de actividad cuando la demanda final de una determinada rama aumenta en una unidad) y absorción (var-

3. Estadístiques d'ocupació

3.3. Evolució dels treballadors del règim general per grandària dels centres de cotització. 2007-2011

Grandària centre cotització	2007	%	2008	%	2009	%	2010	%	2011	%
TOTAL	953.000	100,0	917.061	100,0	880.584	100,0	874.976	100,0	853.132	100,0
D'1 a 5 treballadors	114.541	12,0	112.280	12,2	107.809	12,2	105.858	12,1	105.903	12,4
6-10 treballadors	63.272	6,6	59.044	6,4	56.223	6,4	54.941	6,3	53.992	6,3
11-25 treballadors	103.339	10,8	99.257	10,8	92.024	10,5	90.470	10,3	89.029	10,4
26-30 treballadors	22.882	2,4	21.107	2,3	20.396	2,3	19.656	2,2	19.461	2,3
31-50 treballadors	69.534	7,3	67.184	7,3	62.890	7,1	59.635	6,8	58.225	6,8
51-100 treballadors	86.487	9,1	83.464	9,1	80.340	9,1	81.538	9,3	76.064	8,9
101-250 treballadors	115.824	12,2	112.982	12,3	106.046	12,0	108.402	12,4	102.746	12,0
251-500 treballadors	86.160	9,0	87.309	9,5	88.223	10,0	83.061	9,5	78.458	9,2
501-750 treballadors	43.795	4,6	40.653	4,4	39.452	4,5	43.100	4,9	47.124	5,5
751-1.000 treballadors	34.012	3,6	36.047	3,9	32.693	3,7	36.967	4,2	36.595	4,3
1.001-2.000 treballadors	63.918	6,7	61.037	6,7	66.161	7,5	62.475	7,1	60.948	7,1
2.001-3.000 treballadors	25.838	2,7	31.391	3,4	26.974	3,1	22.135	2,5	20.001	2,3
3.001-5.000 treballadors	61.072	6,4	46.996	5,1	41.973	4,8	48.354	5,5	49.938	5,9
més de 5.000 treballadors	62.326	6,5	58.310	6,4	59.380	6,7	58.384	6,7	54.648	6,4

Nota: Treballadors afiliats al Règim General de la Seguretat Social al 4t trimestre de l'any.

iación en la producción que una determinada rama ha de realizar si quiere incrementar en una unidad cada elemento de la demanda final) dentro de la industria catalana. Los subsectores con dichas características (CCAE) son los de [vehículos a motor, carrocerías para vehículos de motor, remolques y semiremolques], [transmisores y aparatos de radiotelefonia, aparatos de recepción y reproducción de sonido e imagen], [productos farmacéuticos], [jabones, perfumes y productos de higiene], [cuero, productos de cuero y calzado], [válvulas y otros compenentes electrònicos], [5].

Subsectores con un alto nivel de dependencia respeto a las importaciones y presentan una fuerte relación con otras actividades económicas

Para esta segunda variable, las actividades con una mayor sensibilidad a las importaciones junto con un importante papel en la difusión y absorción dentro la industria son las siguientes: [productos energéticos], [productos básicos de hierro, acero y alianzas de hierro, tubos y otros productos de hierro y acero], [pasta de papel, papel y cartón], [productos químicos orgánicos básicos, abonos y compuestos nitrogenados fertilizantes], [coque, productos de refinación de petróleo y combustibles nucleares], [metales preciosos y otros metales no férreos], [6].

Subsectores con altos niveles de productividad laboral, junto con altos niveles de arrastre hacia delante y hacia atrás.

Para esta tercera variable, las actividades con una mayor productividad del trabajo con efectos de arrastre en ambas direcciones son los siguientes: [máquinas de oficina y equipos informáticos], [bebidas], [productos de metalurgia], [productos químicos], [productos lácteos y helados], [vehículos de motor, remolques y semiremolques], [carne y productos cárnicos], [7].

Subsectores con alto consumo de servicios, junto con altos niveles de arrastre hacia delante y hacia atrás.

Finalmente, para esta última variable podemos apreciar aquellas actividades industriales con un fuerte vinculo en cuanto a consumo intermedio de las actividades del sector servicios (destacar que más del 25% del consumo intermedio de la industria catalana proviene del sector servicios de alto valor añadido (I+D, telecomunicaciones, informática, asesoramiento a la gestión empresarial y publicidad). Las actividades con dichas características son las siguientes: [vehículos a motor, carrocerías para vehículos de motor, remolques y semi-remolques], [otros productos alimentarios y tabaco], [artículos de papel y cartón], [maquinaria de otro tipo para usos específicos y armas y municiones], [otras piezas de vestir exteriores y ropa interior], [vinos y cavas], [productos agroquímicos, fibras artificiales y sintéticas y otros productos químicos], [productos farmacéuticos][8].

Estas actividades económicas del sector industrial son las que juegan un papel estratégico para la economía catalana des de un punto de vista de vinculación con otros sectores. Con ello podemos ver aquellos que juegan un papel determinante en las exportaciones. Las mismas, están siendo utilizadas como un mecanismo creciente de incremento de las tasas de beneficio empresarial, provocando cierta reinversión en dicho sector, debido también a la debilidad de la demanda interna y el gasto público. Son por tanto sectores donde la capacidad de negociación por parte de nuestros sindicatos es hasta cierta medida más plausible debido a la existencia de una demanda creciente para las empresas de dichos subsectores. Evidentemente, para toda negociación se hace necesario disponer de la información contable y de la propia actividad económica de la empresa lo más actualizada posible.

En la segunda variable hemos detectado las actividades con una mayor necesidad de importación. Las mismas son estratégicas en el sentido de que son muchas de ellas productoras de recursos estratégicos para el resto de actividades económicas y con un fuerte arrastre hacia delante.

La tercera variable (la productividad del trabajo) es fundamental debido a que la misma permite negociar al alza las condiciones de trabajo, ya que la aportación que el trabajador realiza a la empresa es elevada. No es de extrañar que como norma general las mejores remuneraciones se produzcan en el sector secundario. Es por tanto un factor determinante la localización de aquellos sectores con una mayor productividad laboral ya que los mismos permiten ser punta de lanza en cuanto a mejoras laborales para el resto.

En un último término, la vinculación entre el sector industrial y el de servicios de alto valor añadido es interesante analizarlo no solo desde la relación con el sector quinario (conocimiento) sino como se ha comentado con anterioridad al cuaternario (servicios a las empresas).

Para ello es interesante contar con el trabajo realizado por Néboa Zozaya González: La interacción entre el sector de servicios y el sector manufacturero en España[9] (Dirección General de Política de la PYME, perteneciente al Ministerio de Industria, Turismo y Comercio). Se puede apreciar en la pág. 17 del mismo (punto 4.1. Lectura horizontal de la tabla input-output) como para la demanda del sector primario, la misma se destina básicamente a consumo intermedio (ya que gran parte de la producción de dicho sector se destina a otros sectores productivos como el subsector industrial de la alimentaria). De ahí que la paralización del proceso productivo o de distribución en un sector u otro tiene lógicamente consecuencias para el otro. Para el sector de la construcción, el mismo tiene como principal componente de su demanda la FBKF (léase inversión), mientras que para el sector servicios gran parte de la misma se destina principalmente al consumo. Finalmente, para el caso del sector industrial la demanda es mucho más equilibrada en cuanto a los componentes de la misma se refiere, si bien la mitad está destinada a demanda intermedia de otros sectores y un 20% a exportaciones.

Este hecho tiene evidentes consecuencias sobre las diferentes posibilidades de enfrentamiento entre nuestra clase y el enemigo. Para aquellas empresas o sectores cuyos principales clientes (demanda) son el consumidor final (comercio) existe una herramienta como pueden ser las concentraciones y los llamamientos al boicot (atacando a la marca), si bien se ha de ser conscientes que en función del tamaño de la empresa estos llamamientos al boicot no terminan de ser efectivos (un ejemplo claro sería Mercadona, empresa la cual domina la cuota de mercado de los supermercados en España con un 23%[10]).

En otros casos la paralización de los procesos productivos mediante huelgas masivas es la mejor herramienta mientras que en otros casos es la paralización de su distribución (estrategias de los piqueteros argentinos).

Para la localización de los mejores ataques en cada empresa se hace necesaria la localización de aquellos nexos clave en el proceso de producción. Este es al fin y al cabo el objetivo del segundo bloque de esta ponencia.

Bibliografia:

-SUBIRATS, Marina. "Barcelona: de la necessitat a la llibertat: les classes socials al tombant del segle XXI". (2012) Ed: l'Avenç.

-LACALLE, Daniel. "Trabajadores precarios, trabajadores sin derechos" (2009). Ed. El Viejo Topo.

Enlaces Web:

http://www.empleo.gob.es/estadisticas/bel/index.htm

http://www.empleo.gob.es/estadisticas/ANUARIO2011/index.htm

http://www.empleo.gob.es/estadisticas/bel/EPA/index.htm

http://ine.es

http://www.idescat.cat/cat/societat/soctreball.html

http://www.iermb.uab.es/htm/revistaPapers_numeros.asp

http://www.informa.es/soluciones-financieras/sabi

Notas:

1.http://www.ine.es/revistas/cifraine/0110.pdf

2. Baró, Ezequiel. Desindustrialització o "nova industria"?. Revista Econòmica de Catalunya. Núm 62, pàg.42.

Para profundizar en dicho análisis en el caso catalán es muy recomendable la lectura del libro digital perteneciente a la colección de Papers d'Economia Industrial núm.26: La nova indústria: el sector central de l'economia catalana. A continuación se facilita en enlace donde aparecen diferentes libros digitales sobre economía industrial catalana: http://www.gencat.cat/diue/serveis/publicacions/empresa/papers/index.html.

3. En este análisis de la industria, se tiene en cuenta la misma como sector secundario, sin integrar el sector cuaternario (el cual implícitamente se encuentra localizado en el terciario cuando la actividad económica es dividida en tres sectores).

4. Para obtener los datos en término de conclusión es necesaria la lectura del capítulo 8 del libro digital: Anàlisi del teixit industrial de Catalunya a partir de la taula input-ouput (http://www.gencat.cat/diue/doc/doc_14491191_1.pdf).

5. Para ver el cuadro completo consultar la tabla 51 de la pág. 109 del libro: Anàlisi del teixit industrial de Catalunya a partir de la taula input-output, el cual se puede consultar en formato PDF en el siguiente enlace: http://www.gencat.cat/diue/doc/doc_14491191_1.pdf

6. Idem; tabla 52 pág. 110

7. Idem; tabla 53 pág. 111

8. Idem; tabla 54 pág. 111

9. Su enlace electrónico es el siguiente: http://www.ipyme.org/Publicaciones/InteraccionManufacturasServicios.pdf

10. http://www.levante-emv.com/economia/2010/10/07/mercadona-aumenta-cuota-mercado-sector-distribucion-23/745440.html

Agressió racista de la Guàrdia Urbana de Cornellà

X. Crespo

La matinada del 2 de maig, les Unitats de Convivència i Seguretat Ciutadana de la Guàrdia Urbana aturaven a sis joves d'origen magribí a la Avinguda Alps, a prop del tanatori de Cornellà de Llobregat, sense cap motiu aparent. La retenció d'aquests joves va acabar segons algunes de les persones retingudes i entrevistades per aquest setmanari amb l'agressió per part de quatre agents a un dels nois retinguts a qui varen propinar cops de peu i empentes. Un altre va rebre un cop quan els agents varen descobrir que estava gravant la operació policial. Al dia següent de l'agressió diversos activistes locals es van concentrar davant de la comisaria de la Guàrdia Urbana al Carrer Rubio i Ors per rebutjar l'acció racista. Mentrestant el noi agredit acompanyat d'una persona solidària va cercar una entrevista amb el cap de la policia local, el qual, curiosament no era present a les instal·lacions locals. Les persones presents van poder comprovar que el noi agredit, qui ha demanat romandre a l'anonimat per por a represàlies, presentava un trau al cap i tenia el braç immobilitzat com a conseqüència d'una lesió a la espatlla. El part de lesions emès pel metge també confirma aquest extrem.

Aquesta agressió va tenir lloc unes setmanes després d'una macro-batuda policial a la Plaça del Pilar, al barri de Sant Ildefons, quan l'onze d'abril d'enguany, desenes d'agents d'uniforme i de paisà dels tres cossos policials que operen a Cornellà de Llobregat (Cuerpo Nacional de Policia, Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbana) varen retenir i identificar desenes de persones d'origen marroquí. 4 veïns del barri d'origen marroquí varen ser detingudes com a conseqüència del dispositiu policial encara que alliberades al dia següent, però amb ordres d'expulsió.

9è informe sobre la situació de la Tortura a l'Estat espanyol

Redacció S.O.

Per novè any consecutiu s'ha presentant l'informe sobre la situació de la tortura a l'Estat Espanyol des de la Coordinadora per a la prevenció i Denúncia de la Tortura (CPDT), una plataforma integrada per diferents organitzacions de lluita contra la tortura i en defensa dels drets humans.

La presentació pública, es va realitzar en l'Acte Unitari contra la tortura, el maltractament i la impunitat, realitzat dijous 2 de Maig a la Universitat de Barcelona. Un acte emmarcat en una setmana d'accions i mobilitzacions de diversos col·lectius contra la violència, la tortura i la impunitat, i pel judici contra 9 funcionaris de presó per la violència i els maltractaments empleats durant el motí de Quatre Camins al 2004.

Segons l'informe de la CPDT, durant el 2012 es van recollir 288 situacions on es van produir casos de tortura i maltractaments contra 851 persones -aquelles persones afectades que entrarien dintre de la definició de Tortura que fa la Convenció de l'ONU-. La CPDT destaca que molts casos de tortures i maltractaments patits per persones en una situació de més vulnerabilitat, com ho són les persones migrants i/o preses, no denuncien mai, davant de cap instància, ja sigui aquesta pública o privada.

Segons l'informe de la CPDT, la tendència en quan a casos i persones afectades es manté respecte l'any anterior. Com podem observar en el gràfic1, tot i haver patit un increment més que notable entre el 2010 i finals del 2012.

Una de les conclusions a la que arriba la CPDT, segons les dades obtingudes pels col·lectius participants d'aquesta coordinadora, és que la Tortura es pràctica a la totalitat de l'Estat espanyol, encara que de forma desigual. Per cada 100.000 habitats, la taxa de denúncies ha pujat del 1,78 al 1,85. Tot i això, aquesta diferència territorial, en molts casos ve donada perquè hi ha zones on no hi ha presència d'associacions i organitzacions que controlin i vetllin pel compliment i l'aplicació dels mecanismes internacionals de prevenció de la tortura a l'Estat espanyol.

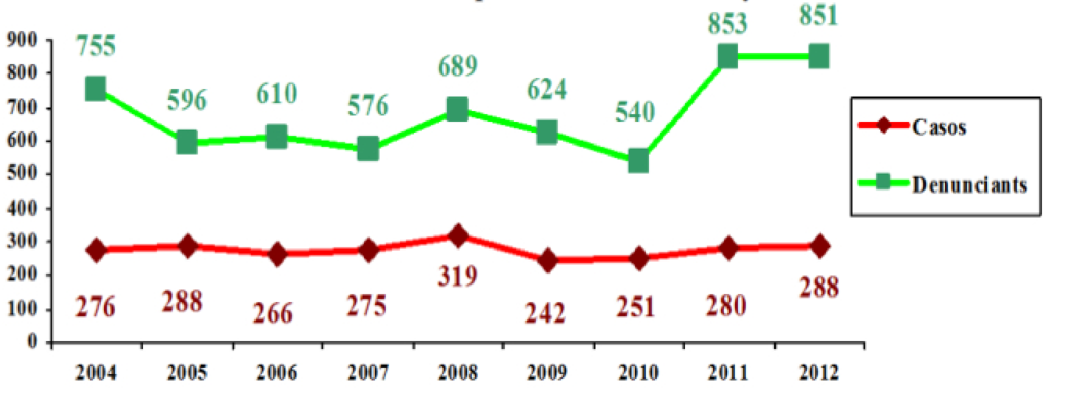
Pel que fa a les persones agredides, la CPDT estableix 6 categories (Detenció incomunicada, mobilitzacions socials, persones migrants, persones preses, persones en centres de menors i altres situacions) per analitzar quin és el perfil que més pateix les agressions i maltractaments. De les 851 persones afectades 591 són persones que han patit agressions durant mobilitzacions socials, 103 persones migrants, 82 persones preses, 2 persones menors internades en centres de menors, 3 persones en detenció incomunicada, i 77 persones en altres situacions (controls d'alcoholèmia, identificacions, activitats esportives...).

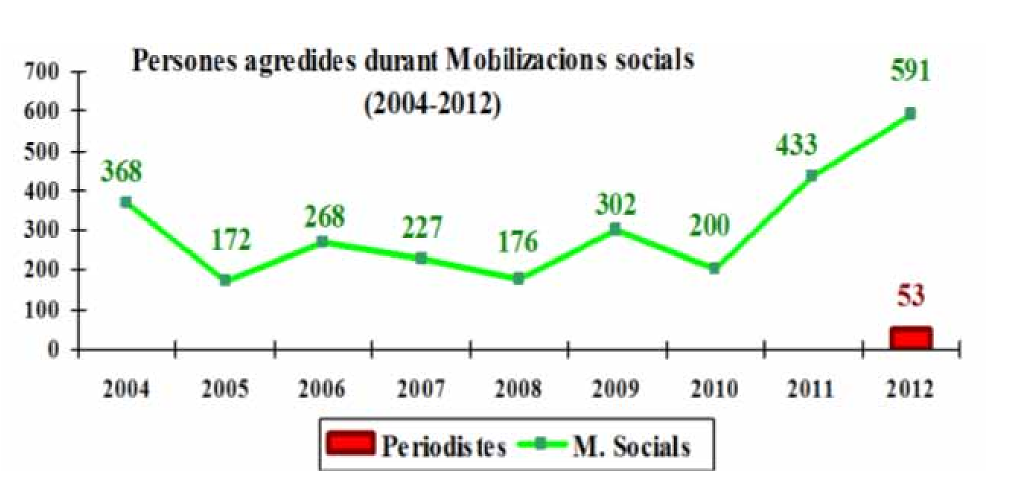
Aquestes dades reflecteixen que hi ha un increment circumstancial de les persones agredides durant les mobilitzacions socials. Com veiem en el gràfic2, en dos anys, s'han triplicat les persones agredides durant les mobilitzacions. Per una altra banda, la CPDT, destaca que 53 persones de les 591 agredides, eren periodistes que estaven realitzant la seva tasca.

La CPDT aprofita per re lamar que la policia deixi d'utilitzar les llançadores de projectils, que va comportar per una banda, la mort d'Iñigo Cabacas i per un altra, que unes 37 persones fossin afectades de manera greu per aquests projectils durant el 2012.

Per últim, l'informe destaca les morts sota custòdia durant el 2012. Durant aquest any són, com a mínim 64 les persones mortes que es trobaven sota custòdia de membres dels diferents cossos policials, funcionaris de presons i/o personal de centres de menors (informació a la que ha tingut accés la coordinadora). Cal destacar que des de l'any 2001 al 2012, ja són 786 les morts sota custòdia, la majoria a les presons de l'estat, dades que ens mostren la perversitat del sistema i que ens hauria de fer reflexionar sobre el paper de les presons en la societat actual.

7 anys de presó per bolcar contenidors ...

Grup de suport 29-M

El proper 5 de juny se celebrarà el primer judici arran dels fets succeïts durant la vaga general del 29 de març del 2012. Aquell dia va haver-hi més de 50 detencions, les quals van continuar fins al setembre i ja se'n sumen més de cent a tot Catalunya. De moment, les peticions fiscals són altes i tant la Generalitat de Catalunya com l'Ajuntament de Barcelona estan prenent partit presentant-se com a acusació particular.

A tres veïns del Clot els demanen 7 anys de presó; l'acusació és bolcar contenidors,o com ells diuen paraules, desordres públics, danys i delicte contra la seguretat vial. Un cas similar el trobem en els 6 veïns de les Corts als quals se'ls demana entre 5 i 7 anys de presó per un tall de carrer.

La repressió és el mecanisme que utilitzen per instal·lar la por i la desil·lusió dins les nostres vides. És l'intent d'aïllar-nos i paralitzar-nos de la nostra activitat política (que portem a terme de manera quotidiana i amb determinació). Tot val i empren mètodes legals i il·legals amb total impunitat i cobertura política i mediàtica. És a dir, utilitzen el sistema legal que dóna cobertura als poderosos, elaboren fitxers il·legals policials que fan servir per a controlar les nostres activitats, es produeixen agressions policials sistemàtiques dins la comissaria o al carrer mateix, etc. El simple fet de sortir al carrer pot esdevenir presó: és un fet i està passant, no podem oblidar les declaracions de l'ex conseller d'Interior, quan afirmava "que ja no val dir, que jo passava per allí", fent referència als comentaris de persones agredides de forma arbitrària en manifestacions.

El que no saben és que, oposant-nos a totes aquestes formes repressives, nosaltres seguim teixint lligams més i més estrets i, tot i que ens queda molt per aprendre, d'aquí sorgiran resistències cada cop més fortes. El 29 de març no ens van tocar aïlladament i ara no respondrem aïlladament: Perquè volem fer de la solidaritat la nostra arma. Perquè hem decidit deixar d'estar soles i vèncer la por juntes. Perquè trobar-nos ja és una manera de vèncer.

Pròximes convocatòries:

1 de juny 17'00 manifestació contra la repressió a la plaça del mercat del Clot
5 de juny 10'00 concentració davant la ciutat de la justícia (judici vaguistes Clot)
14 de juny 10'00 concentració davant la ciutat de la justícia (judici vaguistes Corts)

El segon aniversari del 15M marcat per l'entrada dels Mossos d'Esquadra a l'Ateneu Llibertari.

Redacció S.O.

El passat 15 de maig els Mossos d'Esquadra entraven a l'Ateneu Llibertari de Sabadell, situat en l'edifici del sindicat de la CNT a Sabadell. A la mateixa hora a les rodalies de La Llagosta, es desallotjava Can Piella.

L'ordre venia de l'Audiència Nacional, per enaltiment del terrorisme en comentaris del Facebook i pertànyer al grup Bandera Negra, que ha aclarit que no tenen res a veure, i que el seu radi d'activitat política són les rodalies de Madrid, motiu pel qual, no tenen coneixença que hi hagi membres en zones tan allunyades com ho és el Vallès Occidental.

La policia autonòmica va entrar a la seu de l'Ateneu Llibertari sense ordre judicial, esbotzant la porta, destrossant la biblioteca i objectes que hi havia al local per agafar els discs durs amb la finalitat de trobar algun tipus de relació amb el grup Bandera Negra.

Com apunten CNT Sabadell i el SPCR les causes que han motivat la intervenció policial són poc clares i força insubstancials, per això creuen que aquesta acció respon a una estratègia de voler generar por entre les persones membres dels col·lectius. Les reaccions d'unitat als detinguts no han tardat en fer-se sentir, tot i que cap d'ells és de l'Ateneu Llibertari de Sabadell ni de la CNT.

La CNT considera que la cobertura mediàtica dels mass media ha estat una "versió maniquea", emprant termes com "violents" o "terroristes" i que tenia com objectiu estigmatitzar la tasca sindical de la CNT i la tasca social dels diferents grups que fan ús de l'espai, com el 15M, i lamenta que no es faci el mateix ressò quan es tracta d'informar del treball sindical.

Direccions de sindicats de la CNT de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA: Ptge Riu Congost, 5-11 bajos 08917 Badalona. Ap. Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA: Plç. Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1ª, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Botey, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: http://granollers.cnt.es

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 bajos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: labisbal@cnt.es Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya Nº9 entresòl, 1ª i 4ª Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: flmataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Països Catalans nº 57, 2ª Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Palau Reial nº9,2º 07001 Palma. Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4º 1ª C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es

PREMIÀ DE MAR C/ del Pilar nº 50, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: cnt_premia@hotmail.com

SABADELL Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cnt-sabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2ª. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 676 43 73 01 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

Anàlisi

¿Quién es el *ni-ni* hoy?

Mireia Buenaventura

No existe un término que pueda describir la forma en que el pseudoperiodismo nos entretiene con definiciones banales de su particular radiografía de la sociedad . Pero es de ésta forma como algunos medios de comunicación responsabilizan y caricaturizan a grupos que parten de una desigualdad social.

Durante el inicio de la crisis regularmente se hacía referencia a la generación ni-ni (ni estudian , ni trabajan). Nuria Chinchilla y Maruja Moragas en su artículo "Creando nuevos inútiles laborales", publicado en la Vanguardia en julio de 2009, advertían que "los cambios económicos y sociales de los últimos lustros han provocado la aparición de una nueva juventud que no aporta capital social y es incapaz de construir sociedad, ya que tan sólo consume y reclama derechos". Y por si no nos hubiera quedado claro, afirmaban:" Los inútiles laborales son disminuidos en virtud -en el desarrollo de hábitos positivos-, lo que provoca que lleguen a ser incapacitados sociales permanentes: no saben ni ir a votar".

La palabra generación se define como el "conjunto de todos los vivientes coetáneos". Tachar a toda una generación de ni-ni tiene un trasfondo en el que debemos incidir. Según la oficina estadística de la unión europea Eurostat, la tasa de abandono escolar prematuro en 2007 (momento álgido de la economía española) era del 33%. Muchas de estas personas abandonaron sus estudios porque las condiciones laborales que se les ofrecía en sectores como el de la construcción clamaban a ello. Actualmente, la gran mayoría se encuentran en el paro. William Chislett, periodista e investigador asociado del Real Instituto Elcano, en un artículo publicado en El País el pasado 29 de abril, aporta datos relevantes sobre qué parte de la sociedad se podría considerar que no está ocupada en nada. Chislett, que se basa en los datos estadísticos del Eurostat, describe como en 2012 había un total de 4,1 millones de jóvenes entre 16 y 24 años, de los cuales el 41 % estaba trabajando o buscando trabajo. Del 59% restante, casi un 90 por ciento eran estudiantes. "El resto eran mujeres dedicadas exclusivamente al hogar y ni-nis "los que ni estudian, ni trabajan ni buscan empleo".

Éstos datos nos informan que el porcentaje de personas que no estudian ni trabajan se ve reducido a un 10 % de las personas en paro, a mucho estirar. Aún así, se debe tener mucho valor para tachar a este porcentaje de parásito social. En el artículo de Chinchilla y Moragas se observa la responsabilidad de ésta subclase. La caricatura viene por otros canales. El reality televisivo Generación nini que la Sexta empezó a emitir en enero de 2010 resulta un ejemplo devastador. El programa se basaba en la convivencia de jóvenes entre 18 y 20 años que ni estudiaban ni trabajaban. Y como si eso fuera una enfermedad, se les adjudicaron psicólogos para reeducar su conducta. El 8 de marzo de 2010, día internacional de la mujer, se produjo un episodio dentro del habitáculo en el que dos concursantes frotaban su pene – cubierto - en el rostro de otra participante femenina. La negativa explícita de la chica des de un inicio a este acto fue motivo de denuncia por parte del Instituto de la Mujer. El programa no se retiró y la dirección consideró que era una problemática a tratar con el equipo de psicólogos del programa.

Debemos entender que las personas que no trabajan o estudian, como son "incapacitados sociales permanentes", a lo máximo que pueden aspirar es a formar parte de un reality show? Parece ser que para nuestros políticos ésta es una de las mejores salidas puesto que si hay un instrumento que sirvió de poco para procurar una alternativa éste fue el Servicio Público de Empleo. Los distintos ministros de empleo, Celestino Corbacho (2008-2010), Valeriano Gómez (2010-2011) y la actual ministra Fátima Báñez, han sido conocedores de los datos tanto de la EPA (Enquesta de Población Activa) como de los resultados que ha ido publicando el Eurostat y el Instituto Nacional de Estadística. En estos indicadores se visualizaba, sin necesidad de luces rojas parpadeantes, la importancia de procurar herramientas concisas para solventar la situación de paro juvenil ligada al abandono escolar prematuro. Con esta afirmación no se pretende sobrevalorar el trabajo remunerado ni la educación convencional, éste sería otro artículo. Lo que se pretende relacionar es como en la etapa 2008-2010, cuando la burbuja inmobiliaria ya había explotado y estos jóvenes ya pasaron a engrosar las bolsas de paro, los datos no salían en las principales portadas de los medios de comunicación. Los ríos de tinta corrían en contra de esos " inútiles laborales" a los que se les había dispuesto de demasiados derechos. Derechos que a día de hoy son dilapidados mientras se sigue engrosando el erario privado.

Este juego de palabras cáustico tiene su efecto. Parte de la sociedad ha culpabilizado a estos ni-nis dando por hecho que si no se estudia ni se está empleado no se está trabajando. La distinción de estos dos términos, empleo y trabajo es importante, donde la remuneración económica resulta clave.

Éste hecho no es exclusivo del Estado Español. En Reino Unido se denominan *chavs* a los jóvenes de clase trabajadora sin estudios superiores. También se les responsabiliza de la desigualdad social que padecen por el simple hecho de ser jóvenes sin un posicionamiento aventajado dentro de la escala de valores capitalista. Owen Jones, periodista británico, en su libro *"Chavs. La demonización de la clase obrera"* analiza la evolución desde la aparición de los *chavs* hasta los *rioters* que protagonizaron episodios de estallido social ahora hace tres años en distintas ciudades de Inglaterra. Si se observa con atención, éste patrón se repite en los *banlieusards* de la capital francesa.

Cuando los *rioters o banlieusards* se alzaron se visualizó la desigualdad social que padecen estas clases sociales, trabajadoras y/o inmigrantes. Pero no a ojos de todos. Los gobiernos respectivos y los grandes medios de comunicación a sus espaldas volvieron a responsabilizar a estos jóvenes. Vándalos mimados por sus padres y madres, sin estudios ni trabajo, que iban a saquear televisores de plasma. Como si esta misma sociedad no se vanagloriara de forma arrogante del hecho que precisamente la diferencia entre unos y otros era que ellos no podrían comprar nunca ése televisor. ¿Qué hicieron? Cogerlo ellos mismos.

Ésta era su propia lectura y sentencia social. La misma que podemos escuchar en las movilizaciones en que se rompen los escaparates de Passeig de Gràcia de Barcelona, por ejemplo, una de las calles más caras de la ciudad. La misma sentencia que se reproduce sobre los episodios sucedidos en Francia con el triunfo del equipo Paris Saint Germain en la liga nacional de futbol. Todo se reduce a términos: *ni-ni, chav, rioters, ultras*…Quizá nos deberíamos cuestionar si todo va en el mismo saco aunque se ate con el mismo cordel.

ORTO
Revista Cultural de ideas Ácratas
Suscripción
España 12 euros. Internacional 15 euros
Redacción
Passatge Riu Congost, 5-7 bajos - 08917 Badalona
Apdo. de Correos 322 - Barcelona
e-mail: info@revistaorto.net

Órgano de la Confederación Nacional del Trabajo
C/ Juan Bravo, 10-12 Local
47005 Valladolid
www.cnt.es/periodico
redaccion@periodico.cnt.es

Repassant la música negra: del Funk al Black Power

Genís Ferrero

Tothom coneix avui el concepte, més o menys, del "Black Power". Aquell concepte de poder negre, en un sentit de comunitat, de contrapoder, de poder popular va arrelar fortament a nivell cultural dins la comunitat afroamericana A nivell musical, durant finals dels anys 60 i la dècada posterior les manifestacions culturals van impregnar-se notablement d'aquell moviment, que havia evolucionat des demandes de millor tracte per part de les autoritats pujant el to de la reivindicació fins arribar el moment en què negaven la tutela de l'Estat nordamericà i la cultura de l'home blanc per a defensar-se com a entitat nacional-cultural per sí mateixa. Una màxima que, a nivell cultural i sobre tot musical, la podríem resumir en la mítica cançó de James Brown "Say It Loud, I'm Black And Proud" (Digues-ho alt: "sóc negre i n'estic orgullós") l'agost de 1968.

El senzill i directe títol de la cançó reflexa un canvi de mentalitat de la comunitat negre a EEUU, un augment de l'autoestima com a individus i com a poble, una seguretat envers les seves capacitats i possibilitats per a construir un futur millor i, sobretot, una defensa en veu alta de la seva dignitat.

Havia arribat una nova generació de joves que havien vist caure molts dels seus líders en la lluita pels drets civils (com el Dr. Martin Luther King o Malcom X, per exemple), i havien perdut la confiança en un canvi de la seva situació social, econòmica i racial per mitjà d'unes institucions en mans de l'home blanc i d'uns interessos econòmics i polítics molt determinats que representaven un model social i econòmic que mantenia una majoria de la població nord-americana marginada, empobrida o fora d'aquell món de consum i capitalisme. En aquell context, neix el Partit de les Panteres Negres per a l'Autodefensa, una organització política militant que va acabar essent considerada com el perill interior més important dels EEUU, tant pel seu desafiament a les Institucions nord-americanes com la seva la declaració unilateral de voler emancipar el poble afroamericà per tots els mitjans. Un moviment que va acabar comptant amb les simpaties de bona part de la població negra, però també de molts altres grups ètnics i que, fins i tot, va arribar a tenir el recolzament des de l'interior de Hollywood com va explicar en una entrevista el cineasta i anarquista Miguel Herberg.

Aquell moviment social i polític, va tenir la seva pròpia banda sonora. El Soul i el R&B van tenir més o menys a veure, però sens dubte el Jazz i el Funk van ser els estils musicals que van liderar aquesta banda sonora recalcitrant. Durant els anys 70 es va desenvolupar una forta connexió entre ambdós estils. Molts músics de Jazz varen acabar tocant o gravant en discos del Funk, i molts músics de Funk van anar accentuant les seves improvisacions sobre aquelles bases rítmiques i cícliques que tant bé s'hi prestaven a executar-les. Músics tant significatius dins del gènere més contestatari es van moure en aquests paràmetres: Nina Simone, Gil Scott-Heron, James Brown, Lou Donaldson, Les McCann... són només alguns exemples.

Algunes emblemàtiques peces musicals del moment foren "Revolution Will Not Be Televised" de Gil Scott-Heron, "Young, Gifted and Black" de Nina Simone, "I don't need nobody to give me something" de James Brown, "Compared To What" de Les McCann & Eddie Harris... i un llarguíssim etcètera de grans temes de jazz i funk.

No obstant, a un nivell més popular sens dubte la música del "Black Power" fou el Funk. Va ser tant significatiu l'impacte entre la massa afroamericana que molts músics que els anys 50 i 60 havien interpretat R&B i Soul van passar ja als 70 a interpretar, amb més o menys constància, aquest estil més modern. Músics com Rufus Thomas, que durant els anys 50 ja estava tocant Rhythm and Blues, el trobarem el 20 d'agost de 1972 tocant alguns temes propis del funk més divertit i ballable al festival Wattstax. Un festival que va organitzar el segell discogràfic de música negra Stax (la mítica casa on van començar a confluir de forma conjunta músics blancs i negres al sud dels EEUU en plena segregació racial), i que va servir per recollir diners per a les famílies del barri de Watts a Los Angeles, i commemorar així el setè aniversari de les revoltes racials d'aquells dies a la ciutat. Hi ha disponible a per Internet alguns vídeos sobre aquestes actuacions i podreu veure la magnitud d'aquest moviment que, entroncà la música amb la defensa cultural i social d'una població durant més d'un segle marginada i reprimida.

Podem fer-nos una idea del vincle entre el Funk i el Black Power recordant el fet que fins i tot el Partit de les Panteres Negres va editar alguns discos. Podem destacar especialment el disc "Free Boby Now" pel grup "The Lumpen", un single que editià el partit per reivindicar la llibertat de Boby Seales, un dels fundadors dels Panteres Negres.

Si bé avui hem parlat d'una etapa molt més coneguda de la música negra implicada en la defensa dels drets dels afroamericans, si anem estil a estil musical de la música negra descobrirem que sempre hi ha una corrent que uneix el moment social o polític d'aquesta comunitat amb la seva música popular. Un fet que mereix ser conegut ja que avui dia, ja que el 90% de la música popular d'occident beu directament de la música negra. Intentarem anar repassant doncs aquesta història.

Un cafè amb...

Rakel López (CNT Barcelona): “Van veure que els únics que estàvem lluitant en tot el RACC érem nosaltres”

En aquesta ocasió ens vam trobar amb Rakel López, companya de CNT Barcelona i una de les participants de la lluita Ni ERE ni hòsties del servei d’atenció telefònica ACAREVI del RACC. Es defineix com una persona que necessita la música, inconformista i lluitadora, tot i que “ hi ha vegades que cansa i has de relaxar-te una mica per agafar forces, i jo moltes vegades no sé aixecar una mica el peu, i sempre vaig a tope. És difícil, però jo crec que recompensa”

Com explica ella, ve de l’experiència del Cavall de Troia, és a dir, de ser membre de CGT al comitè d’empresa, cap a les seccions sindicals de la CNT. Creia “que era possible un canvi del sistema des de dintre”, però en poc temps es va adonar “ que no era el meu lloc, que no podia estar allà. Em veia com en una gàbia”. És interessant escoltar el testimoni d’algú que coneix els dos tipus de sindicalisme que actualment existeixen.

És veïna del barri de Sants de Barcelona, del que li encanta la vida associativa que té i la gran multiplicitat d’activitats i ofertes que acull, potser per això ens cita a l’Espai Obert, un espai emblemàtic pel teixit associatiu del barri, i de Barcelona on ens parla de l’experiència de l’èxit de la vaga al RACC front l’ERE que els volien aplicar.

Redacció S.O.

Redacció: Com va ser organitzar la secció sindical de la CNT?

Rakel: El que em va costar va ser posar el projecte sobre la taula dels meus companys. En el RACC, això no s’havia fet mai, la gent no sabia ni que eren les seccions sindicals, i quan vaig posar el projecte damunt la taula i vaig començar a explicar com funcionàvem, van flipar.

En aquell moment la gent estava a la defensiva per l’amenaça del ERE, així que vaig anar un per un, explicant que era la CNT i les seccions sindicals, a persones molt concretes, que no formaven part de l’anterior estructura del Comitè.

Ara mateix quantes seccions sindicals hi ha al RACC?

La nostra, i estem intentant aconseguir gent a la resta d’empreses del grup, per fer una secció d’empresa, per poder-nos coordinar i aconseguir el que vam aconseguir però totes, perquè segurament tindrem una nova batalla.

Us tornaran a atacar?

Vam aconseguir aturar l’ERE, l’empresa s’ha compromès a no fer acomiadaments col·lectius fins al desembre del 2013. És a dir, que a partir del desembre, l’empresa pot tornar a intentar un acomiadament col·lectiu. El seu objectiu és externalitzar les plataformes telefòniques. Durant el camí, tot i que no facin acomiadaments col·lectius, intentaran acomiadaments individuals. Nosaltres sabem que érem el principal objectiu, perquè quan van elaborar els requisits per marxar de l’empresa, eren els requisits que teníem nosaltres.

Ha crescut la gent que participa a la secció?

Ara som els mateixos que érem, però la plantilla va recolzar l’estratègia que vam portar a terme. Van veure que els únics que estàvem lluitant en tot el RACC érem nosaltres. La gent recolza el que fem, però no hi ha el suficient valor per fer-ho de la manera que ho fem nosaltres. En general, la gent té molta por al que els pugui passar. Nosaltres vam dir que “la por ha de canviar de bàndol” s’ha de traslladar als centres de treball. Hem de deixar de tenir por del que el nostre cap pugui fer i hem d’aconseguir que ell tingui por del que nosaltres podem aconseguir lluitant.

Com vau organitzar les aturades?

Vam fer una estratègia a un plaç bastant llarg. Sabíem que la intensitat havia d’anar in crescendo. Vam escollir les aturades parcials, ja que a l’empresa li seria més difícil fer front a aquestes aturades. En realitat no pensàvem que tota la plantilla ho recolzaria. Vam estar mirant a quines hores agafàvem més trucades. Vam anar a Inspecció de Guàrdia, perquè li demanés a l’empresa que no subcontractés durant aquelles hores a ningú, ja que seria una vulneració del dret a la vaga. Per tant, el RACC va estar sense donar servei durant les aturades parcials de 2 hores que es feien, durant 20 dies.

Fer-ho d’aquesta manera, creus que fa que la gent perdi la por?

Es va veure que es podia fer vaga d’una altra forma. Vam innovar en la manera de fer vaga i la gent ho veia més accessible. A més a més, veure que tots els companys i companyes s’aixecaven, també ajudava molt i et feia seguir endavant. Després tornàvem tots junts cap a dins, donant-te un sentiment de protecció molt gran.

Jo he vist un canvi, petit, però l’he vist. Vam començar la campanya de Ni ERE ni Hòsties, fent-nos unes samarretes per portar a la feina. Recordo que ens les vam posar, i ens miraven, i els companys del fons, es van aixecar i van començar a aplaudir, i van dir un “Olé!!”. El dia següent, ells portaven una armilla, i s’escrivien coses a l’esquena. Jo crec que moltes vegades necessiten veure que no passa res per lluitar, només cal veure algú donant el primer pas.

Quanta gent sou i quants seguíeu la vaga?

Per torn, som unes 50 persones. El primer dia només vam parar els de la secció Però el segon, vaig començar a veure que la gent s’aixecava, i ens vam mirar els tres com dient, “coño que salen”. I la veritat és que va ser un dels moments més macos que he viscut, va ser molt bonic, perquè vam aconseguir mobilitzar la gent i les cares de terror dels caps, eren increïbles. Allò va servir molt, perquè la secció sigui respectada. Ens veuen com persones que lluiten pel seu lloc de treball.

Si ara vinguessin temps convulsos, la gent respondria, però hem de pensar en noves estratègies, perquè nosaltres hem après, però l’empresa també, i saben que només tres, però que podem aconseguir que s’aixequin tots/es.

Entrevista completa a: http://soliobrera.cnt.es/seccions/opinion.html

Espai Obert

C/Violant d’Hongria 71, Sants

És un projecte on col·lectius i individualitats es doten d’una infraestructura que els hi permet treballar en diferents àmbits de transformació social i que intenta respondre a les nostres necessitats actuals de comunicació, reunió,accions socials artistiques, etc.

Hi tenen cabuda tots aquells projectes i accions que comparteixen els objectius expressats i el tarannà de transformació social en clau de recerca de la llibertat i de les revolucions quotidianes.

